halkın ormanı

1

halkın ormanı iki aylık ormancılık - ekonomi dergisi

HAZİRAN 1977, CİLT :1 SAYI : 1

SAHİBİ : FEVZİ YILMAZ

SORUMLU YAZI İŞLERİ MD. : SAVAŞ EMEK

TEKNİK SEKRETERLER : ŞULE EMEK L. GEDİZLİOĞLU ŞAHİKA KOZANOĞLU

KAPAK : KORHAN ATAY L. GEDİZLİOĞLU

SAYFA DÜZENİ : L. GEDİZLİOĞLU

İDARE YERİ : KIBRIS ŞEHİTLERİ CAD. NO : 60/2-A ALSANCAK - İZMİR

YAZIŞMA VE ABONE ADRESİ : P.K. 53 KONAK - İZMİR

BASILDIĞI YER : NEZİH MATBAA - İSTANBUL

DERGİDEN KAYNAK GÖSTERMEK KOŞULUYLA ALINTI YAPILABİLİR.

ABONE KOŞULLARI : 6 AYLIK : 30 TL. YILLIK : 60 TL. YURT DIŞI YILLIK : 125 TL.

ABONE İÇİN BANKA HESAP NO : SAVAŞ EMEK, HALKIN ORMANI İŞ BANKASI KARŞIYAKA ŞUBESİ TAS A : 664 İZMİR

İLAN KOŞULLARI : SİYAH - BEYAZ SÜTUN SANTİMİ : 75 TL. 1/4 SAYFA : 1000 TL. 1/2 SAYFA : 2000 TL. TAM SAYFA : 4000 TL. ÇOK RENKLİ 1/4 SAYFA 3000 TL. 1/2 SAYFA 5.500 TL. TAM SAYFA : 10.000 TL. YAYIN İLANLARINDA VE SÜREKLİ ANLAŞMALARDA İNDİRİM YAPILIR.

halkın ormanı 1

KAPAKTA : DEĞİRMENDERE KÖŞKTEPE SAHASINDAKİ ORMAN İŞÇİLERİ GÖRÜLMEKTEDİR

İ Ç İ N D E K İ L E R

NEDEN ÇIKIYORUZ 3

ORMAN İŞLETMECİLİĞİ VE ORMAN KÖYLÜLERİ 8

DÜNYA ORMANLARI VE EMPERYALİZMİN ORMANCILIK POLİTİKASI 13

HER SAYI BİR ÜLKEDEN 20

AĞAÇLANDIRMA İŞÇİLERİNİN SORUNLARI 25

TARTIŞMA 27

HABERLER 29

DÜNYA ORMANCILIĞI 36

OKUYUCU KÖŞESİ 44

halkın ormanı 2

ORMANCI ARKADAŞ; DERGİNE ABONE OL, ABONE BUL. OKU, OKUT.
YAZI, FOTOĞRAF ve ELEŞTİRİLERİNLE MÜCADELEMİZE SENDE KATIL

NEDEN ÇIKIYORUZ?...

Yurdumuz, iki süper devletin hegemonya mücadelesi verdikleri bir alanda, tam da bu alanın odak noktasında bulunmaktadır. 1945'lerden sonra ABD emperyalizmine bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapı gösteren ülkemiz, son yıllar içerisinde dünya çapında görülen gelişmelere paralel olarak, bu duruma gelmiştir. ABD Emperyalistlerinin 1945'lerden sonra Hitler'in çizmelerini giyerek üstlendikleri Dünya Jandarmalığı rolünü paylaşan, bugün yeni bir emperyalist devlet vardır. Dünyanın yeniden paylaşımını talep eden ve yaklaşan Üçüncü Dünya Savaşı tehlikesinin esas kaynağını teşkil eden, bu genç ve yükselen emperyalist, 1917 yılında proletarya iktidarının ilk kurulduğu ülke olan S.S.C.B.'dir. Karşı-devrimci Kruşçev-Brejnev Kliğinin proletarya diktatörlüğünü tasfiyesi ve kapitalizme geriye dönüşü gerçekleştirmesi ile bugünkü durumuna gelen bu ülke, ABD Emperyalizmi karşısında yeni bir güç oluşturmuş ve özellikle Hindiçini Halklarının Amerikan emperyalistlerine karşı elde ettikleri zaferlerden sonra, dünya çapında hızlı bir tırmanış içerisine girmiştir.

İki süper devlet arasında görülen bu hegemonya mücadelesi yurdumuzu da etkilemiş ve coğrafi konumu, stratejik özellikleri nedeniyle kısa zamanda, iki süper devletin bir mücadele alanı haline getirmiştir. Özellikle 1974 Kıbrıs olaylarından bu yana, Sovyet Sosyal Emperyalistlerinin ülkemiz üzerindeki etkinliklerini hızla arttırdıklarını ve yurdumuzun yeni efendisi olmaya çalıştıklarını görmekteyiz. 1945 yıllarında Amerikan emperyalistlerinin yurdumuzu bağımlı hale getirmek için kullandıkları yöntemler, bugün Sosyal-emperyalistler tarafından kullanılmaktadır. Sosyal-emperyalistler; dış yardım, sermaye yatırımları, kültürel antlaşmalar ve son olarak imzalamak istedikleri sahte «dostluk ve işbirliği» antlaşmaları ile Amerikan emperyalistlerinin ülkemizde 20 yılda aldıkları yolu, 3-4 yıl gibi kısa bir zamanda almışlardır. Bugün enerji, demir - çelik, v.b., gibi ülke sanayiinin can damarını oluşturan sektörler sosyal-emperyalistlerin kontrolüne geçmek üzeredir.

Emperyalizme bağımlı, yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapı gösteren ülkemizde iki süper devlete karşı mücadele bugün bir zorunluluktur. Hem ülkemizde gerçekleştirilecek olan demokratik devrimin önünde büyük engeller teşkil etmeleri açısından, hem de üçüncü dünya savaşının kaynağını oluşturmaları bakımından iki süper davlete karşı mücadele ve artan savaş tehlikesine karşı hazırlık, bizler için hayati önem taşımaktadır.

İki süper devlet arasında dünya çapında şiddetlenen hegemonya mücadelesi ve artan savaş tehlikesi, gerek dünyanın, gerekse yurdumuzun içinde bulunduğu şartları büyük ölçüde değiştirmiştir. Dünya çapında değişen şartlar, yeni gelişmeleri ve olguları da birlikte getirmiştir. İki süper devlete karşı bugün dünyada, Üçüncü Dünya Ülkelerinin oluşturduğu cephe

genişlemektedir. Üçüncü Dünya Ülkeleri, her alanda iki süper devlete karşı mücadele ederek, emperyalizmin temellerine ağır darbeler vurmaktadırlar. İkinci Dünya Ülkeleri dediğimiz, Amerika ve Sovyetlerin dışında kalan kapitalist-emperyalist devletler, iki süper devlete karşı gittikçe artan bir şekilde muhalefet etmekte ve bu ülkelerde üçüncü dünya ile birlik isteyenlerin sayısı artmaktadır.

Özellikle Üçüncü Dünya Ülkeleri geçtiğimiz yıl içerisinde ve 1977 yılının başlarında doğal kaynaklarını korumak, yabancı müdahaleden arındırılmış bir ekonominin temellerini inşa etmek, karşılıklı olarak dayanışma ve işbirliğinin geliştirilmesi amacıyla birçok kez bir araya geldiler. Bu gelişme, eski dünyanın birçok kurumu içerinde yeni değişmelere neden olduğu gibi, üçüncü dünya ülkeleri arasında da dayanışma ve işbirliğini amaçlayan yeni yeni örgütlerin kurulması sonucunu doğurmaktadır. Örneklersek, düne kadar emperyalist ülkelerin, üçüncü dünya ülkelerinin doğal kaynaklarını talan etmekte kullandıkları bir araç olan FAO (Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü) içerisinde bugün üçüncü dünya ülkelerinin muhalefeti güçlenmektedir. FAO'nun Uzak Doğu ve Asya Ülkeleri 13. Bölgesel Konferansında yayınlanan ortak deklarasyon bu konuda bizlere ışık tutmaktadır. Deklarasyonda «Bizim tarımsal kalkınmamız büyük ölçüde kendi gücümüze dayanarak, kendimize güvenimizi ve cesaretimizi koruyarak başarılmalıdır» denilmektedir.

İşte yukarıda kısaca özetlemeye çalıştığımız, dünyanın ve yurdumuzun içinde bulunduğu bu şartlar gerek ormancılığa ve gerekse, yurdumuzdaki orman işçi ve köylülerinin, ormancılık çalışanlarının mücadelesine yeni boyutlar kazandırmıştır. Artık ülkemizdeki ve dünyadaki ormancılık konusuna yaklaşırken yeni durumu kavramak zorundayız. Bir yandan bir üçüncü dünya ülkesi, öte yandan demokratik devrimini tamamlamamış, emperyalizme bağımlı, yarı-feodal, yarı-sömürge bir ülke olan Türkiye'de de bütün çalışmalarımızı bu objektif şartlardan yola çıkarak yönlendirmemiz gerekir. İlk sayısı elinize ulaşan Halkın Ormanı Dergisinin yayınlanmasında rol oynayan temel ve tayin edici etken budur.

Öte yandan, bugün irili ufaklı birçok ormancılık dergileri çıkmakta iken, yeni bir dergiye neden ihtiyaç duyulduğu sorulabilir. Bu sorunun cevabını vermek için öncelikle yayınlanmakta olan dergilere bir bakmak gerekir. Bu dergilerin birçoğu dar meslek grupları tarafından çıkarılmaktadır. En geniş kitleler açısından konulara yaklaştığını iddia edenler bile, temsil ettikleri grupların çıkarlarını ön plânda tutmak zorundadırlar. Bunların vazgeçilmezliği tartışılmaz bir olgudur. Ancak yayınlanmakta olan bu dergilerin yanında, genelde halkın çıkarları doğrultusunda en geniş kitlelerin, özelde ormanlık bölgelerde yaşıyan orman işçi ve köylülerinin taleplerini dile getirecek, onların yanında saf tutacak bir dergiye ihtiyaç vardır.

YAYIN İLKELERİMİZ NELERDİR ?

1. Bugün, uygulanmakta olan ormancılık politikası halkımızın çıkarlarını ve taleplerini yansıtmamaktadır. Bu politika bir avuç vurguncunun, soyguncunun ve onların devletinin hizmetindedir. Bu politikanın terk edilerek, en geniş kitlelerin talepleri doğrultu-

sunda yeni bir politikanın geliştirilmesi dergimizin görevi olacaktır.

2. Dergimiz, bilimsel doğruların ışığında, çok geniş bir kitleyi ilgilendiren ormancılık konusunda yayın yapacaktır. Ormancılık bilimini, hakim sınıflara hizmet etmekten çıkarıp, bütün halkın hizmetine vermek en başta gelen görevlerimizden birisidir. Bu görevimizi en iyi şekilde yerine getirebilmek için, gerçekten de araştırma yapmaya, okumaya, tartışmaya ihtiyacımız vardır. «Sonuçlar daima araştırma yaptıktan sonra ortaya çıkar, önce değil. Ancak bir mankafa hiç araştırma yapmaksızın tek başına ya da bir grupla birlikte (bir çözüm bulmak) ya da (bir fikir geliştirmek) için kafa patlatır. Şunu kesinlikle belirtelim ki, bu ne kesin bir çözüme, ne de iyi bir fikre götürür.»

Bugün yurdumuzda, üzerinde en az araştırma yapılan konulardan birisi de ormancılıktır. Halen çeşitli örgüt, siyasi parti ve çizgiler ile kişiler, orman köylüleri ve ormancılığımız hakkında çeşitli görüşler ileri sürmektedirler. Birçok burjuva siyasetçisi Türkiye hakkında konuşurken, bu konuda da «yasak savmak» kabilinden birkaç söz etmek gereğini duymaktadır. Basında ve TRT'de sık sık orman köylüleri ve ormancılığımızla ilgili yayınlara rastlamak mümkündür.

Orman meselesinin genel plânda küçümsenemiyecek olduğunda her türden siyasi akım ittifak halindedir. 16 bin civarında sayısı ve 10 milyon civarında nüfusu ile orman köyleri, burjuva siyasal partilerin vazgeçilemez «oy deposu» olarak gördükleri bir kesimdir. Revizyonist siyasal partiler de orman köylülüğünün sorunlarını lafazanlığa malzeme olarak kullanmaktadırlar.

Dergimizin görevi, ülkemizin yarı-feodal, yarı-sömürge yapısını gözden uzak tutmaksızın, ormancılığımız ve orman köylü ve işçilerinin sorunlarına bilimsel ve gerçekçi yaklaşımlar sağlamaktır. Bu nedenle, ormanlardan yapılan üretimde, ortaya çıkan ilişkilerde hakim olan kanunları bulup çıkarmağa çalışacağız.

Bu görevi en iyi şekilde yerine getirebilmek için :

a. Yayınlarımızda, araştırmalara, tartışmalara yer verilecektir.

b. Geniş araştırma olanaklarına sahip, fakülte öğretim görevlileri ve araştırmacıların, halkın çıkarları doğrultusundaki araştırmaları desteklenip tanıtılacaktır.

c. Açık oturum, konferans vb., yapılarak, konuların en geniş kitleler arasında tartışılması sağlanacak ve önümüzdeki aylarda «Ormancılık Kurultayının» toplanmasına çalışılacaktır.

3. Dergimiz ormancılık sorunlarına yaklaşırken, ülkemizin yüzyıllardır emperyalizme bağımlı, yarı-feodal bir ülke olduğunu gözden uzak tutmayacaktır. Yarı-sömürge bir ülkenin ormancıları olarak, ülkemizin bağımsızlığı için verilen mücadelede bizlerin de yeri vardır. Emperyalist ülkelerin orman kaynaklarımıza yönelik talanını, sermaye yatırımları yoluyla sömürüsünü, ülkemiz koşullarına uygun olmayan teknoloji transferini v.b., teşhir etmek bizlerin görevidir. Aynı zamanda, iki süper devletin ve emperyalist ülkelerin dünya çapında uyguladıkları yöntemleri teşhir etmek ve buna karşı güçlenen Üçüncü Dünya Ülkelerinin mücadelesini aktarmak görevlerimiz arasındadır. Bugün tüm dünya ülkelerinde, Üçüncü Dünya Ülkelerinin «kendi gücüne dayanma», «emperyalistlere,

onların yardımlarına güvenmeden, kendi kaynaklarını ve kitlesini seferber etme» ilkelerine dayalı politikaları gittikçe daha fazla rağbet görüyor. Bu durum, elbette bir Üçüncü Dünya Ülkesi olan Türkiye'yi etkileyecektir. Bizler üçüncü dünya ülkelerinin gelişen bu mücadelelerinden dersler çıkartacağız. Bu mücadeleden elde edilen tecrübelerin en geniş kitlelere ulaşmasına yardım edeceğiz.

Dergimizde, sosyalist ülkelerde ormancılık sorunlarının nasıl çözümlendiğini anlatan yazılar yayınlıyacağız. Halk-orman ilişkilerinin nasıl yönlendirildiğini, ormanların mülkiyetini, işletilmesini örnekleriyle içerecek olan bu yazılar ile, kitlelere, gelecek toplumun tanıtılmasına çalışacağız.

4. İlkelerimizden birisi de, bütün meslek dargörüşlülükleri ötesinde tüm ormancıların yurtsever birliğini gerçekleştirmek için çalışmak olacaktır. Bu yurtsever birliğin gerçekleştirilmesi için temelde, bugün ülkemiz üzerinde şiddetli bir hegemonya mücadelesi veren A.B.D. ve Sovyet Sosyal Emperyalistlerine karşı mücadele ilkesi esas alınacaktır. Çünkü bugün halk kitlelerinin devrim mücadelesi önüne dikilen en büyük engel, iki süper devlettir. Bunlara karşı mücadele edilmeden, devrimin gerçekleşeceğini düşünmek, saçmalıktır.

Ormancılık çalışanlarının yurtsever birliğini gerçekleştirmede önümüze dikilen engeller sadece Amerikancı faşistler değildir. Bugün Rus Sosyal Emperyalizminin uşağı revizyonistler de, mücadelemizin önüne dikilen birer engeldirler. Bunlar özellikle kitle örgütlerinde, efendileri Sovyet Sosyal Emperyalizminin yayılmasından cesaret alarak, suratlarındaki sosyalist maskesi ile kitleleri aldatarak yönetime gelmeyi ve bu örgütleri kendi amaçları için kullanmayı istemektedirler. Kitlelerin bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini, efendilerinin ülkemiz üzerindeki hegemonya mücadelesine alet etmek ve bu şekilde sosyal-faşist bir diktatörlük kurmak amacındadırlar. Dergimiz ormancılık çalışanlarının yurtsever birliğini sağlamak için, Amerikancı faşistlere ve revizyonistlere karşı mücadele edecektir. Onların kitlelerin birliğini parçalamayı amaçlayan oyunlarını teşhir etmek ve bütün çalışanları iki süper devlete karşı mücadeleye seferber etmek için yayın yapmak dergimizin görevi olacaktır.

5. Dergimiz ayrıca, demokratik devrim hedefleri doğrultusunda ormancılık çalışanlarının sorunlarına eğilecektir. Çalışanların tüm ekonomik ve demokratik talepleri dergimiz tarafından savunulacak, bu amaçla, sayfalarını tüm çalışanlara açacaktır. Devlet dairelerindeki baskılar, kıyımlar, grevli toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkı, personel ve özlük sorunları ile ilgili yazılar, dergimizde yer alacaktır.

6. Dergimiz; Orman köylülerinin örgütlenme ve bilinçlenme mücadelesine destek olacaktır. Orman köylülerinin taleplerini, toprak devrimi programı doğrultusunda ve daha önceki maddelerde belirtilen araştırma, tartışma ve pratikten çıkan sonuçlarla değerlendirerek tesbit edecek ve savunacaktır.

Orman köylülerinin mücadeleleri önüne dikilen gerici ve reformist engeller ile mücadele de görevimiz arasındadır. Kooperatifler, köylü birlikleri v.b., örgütlenme biçimleri, vahidi fiyat, zati ihtiyaç, v.b., konularda görüşlerini bildirecektir. Orman köylülerinin ekonomik-demokratik hakları için verdikleri mücadeleye destek olacaktır.

Dergimiz aynı zamanda, orman işçilerinin örgütlenme ve sosyal hakları için verdikleri mücadeleye de destek olacaktır. Bu anlamda, orman işçilerini sarı sendikaların çemberine alma girişimlerine karşı mücadele verecek, devrimci sendikaların yaygın örgütlenmelerine yardımcı olacaktır. Yayınlarında devrimci sendikaların görüşlerine yer verecek, onların görüşlerinin yaygınlaşmasına destek olacaktır.

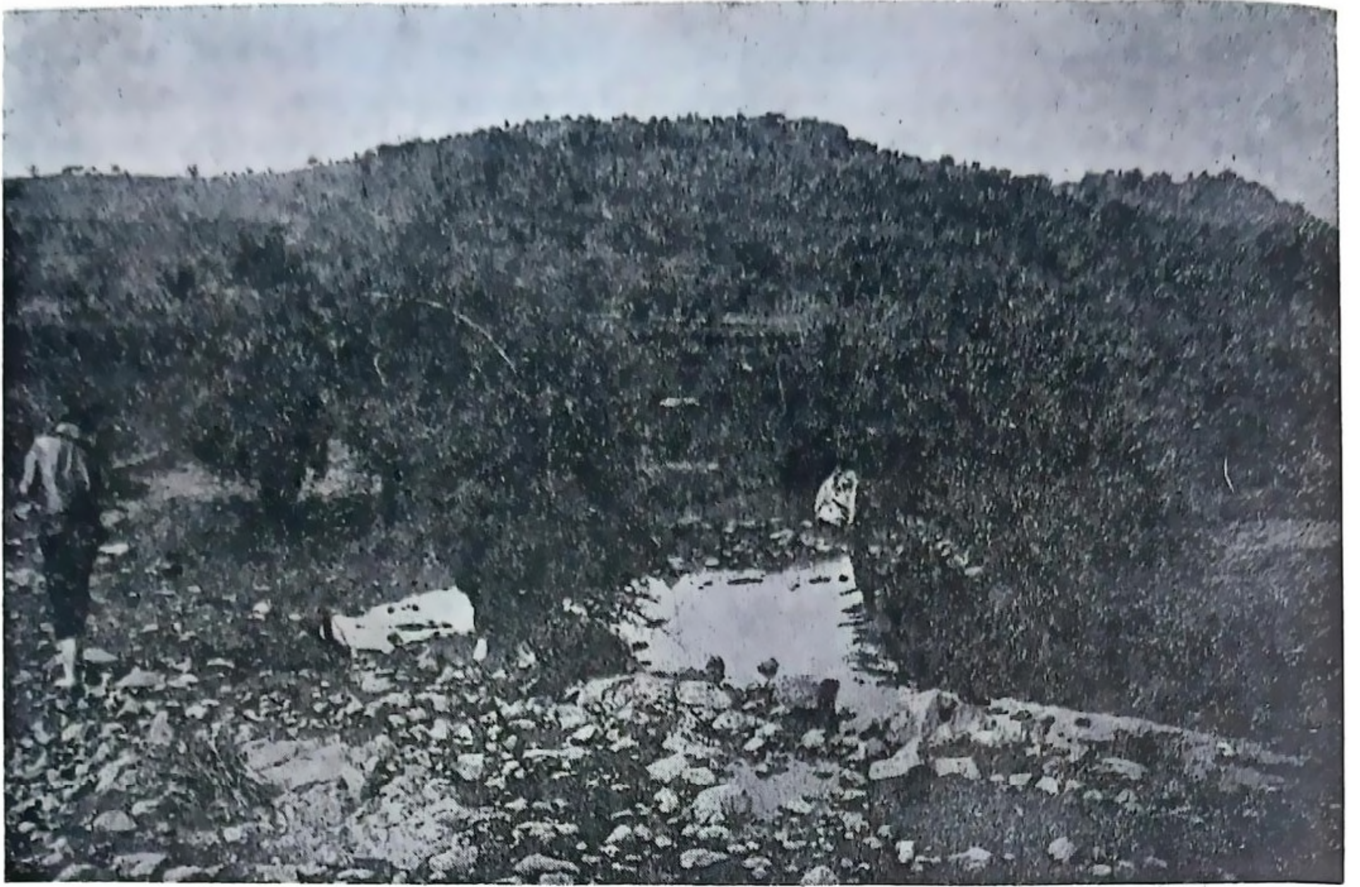
Ormancı teknik elemanların ve diğer ormancılık çalışanlarının örgütleri ile bağlar kurarak, devrimci düşüncenin bu örgütler içerisinde hakim kılınmasına destek olma amacıyla yayın yapılacaktır. Bu anlamda, bugün kitle örgütleri içerisinde hakimiyet kurmaya çalışan Sovyet Sosyal Emperyalizminin işbirlikçisi revizyonistlere karşı mücadele verilecektir. Bu mücadelede kitle örgütleri içerisinde gelişen yurtsever, devrimci çizgi desteklenecektir. Bunlarla ilgili haberler, yazı ve yorumlar dergimizde yer alacaktır. Ayrıca her sayımızda sayfalarımızı bir meslek kuruluşuna acarak onların tanıtılmasına çalışacağız. Bu konuda özellikle memurların (teknik elemanların dışında) kurdukları derneklerin tanıtılmasına çalışılacaktır.

7. Dergimiz, yurdumuz doğal kaynaklarının usulsüzce kullanımı, mütegallibe ve ağalar tarafından orman ve sahillerin yağmalanması, dış kaynaklı ve sonuç olarak doğal kaynaklarımızın talanına araç olan projeler, v.b., olgulara karşı kampanyalar açarak, kamuoyunun dikkatini çekecek, geniş kitleleri, meslek örgütlerini, siyasî partileri seferber etmeye çalışacaktır. Ayrıca, bugüne kadar yurdumuzda ABD Emperyalizmine karşı verilen mücadele sırasında, Amerikan emperyalizminin her alandaki talan ve sömürüsünü araştıran, bunları teşhir eden birçok yazı yayınlanmıştır. Bugün gerek dünyada, gerekse ülkemizde ABD ile şiddetli bir hegemonya mücadelesine girişen Sovyet Sosyal Emperyalizmini teşhir eden yazılar pek azdır. Dergimiz, bu tip yazılara da sık sık yer vererek, Sosyal Emperyalistlerin güttüğü siyaseti delilleriyle ortaya koymaya çalışıcaktır. Bunun yanında, ABD ve Sovyet Sosyal Emperyalizminin, ülkemiz ormancılığı ve doğal kaynakları üzerindeki oyunlarını teşhir edici yazılar da dergimizde yer alacaktır.

8. Yurdumuz koşullarına uygun bir teknolojinin, bilimsel yeniliklerinin v.b., üretimde kullanımının yaygınlaşması için bu tipten yazılara yer verecek bu konuda açılacak tartışmaları destekliyecektir.

9. 2, 3, 6, 7. maddelerde belirtilen ilkelerin hayata geçirilmesi için özellikle de «Devlet Kapitalizmi» konusunda aydınlatıcı yazılar yayınlanmasının yanısıra, bu konuları kapsayan bir dizi broşür yayınlanmasına çalışılacaktır.

Sonuç olarak, dergimiz; Emperyalizme ve Sosyal Emperyalizme karşı Üçüncü Dünya Ülke ve Halklarının yanında, yurdumuzda, burjuvazinin, revizyonistlerin, reformistlerin halkın taleplerine karşı olan politikalarını teşhir edici başta orman işçi ve köylüleri olmak üzere tüm halkın anti-emperyalist, anti-feodal demokratik devrim mücadelesine hizmet edecek bir ormancılık politikasının oluşturulmasına katkıda bulunmak amacıyla çıkacak bir dergi olacaktır.

ORMAN İŞLETMECİLİĞİ ve ORMAN KÖYLÜLERİ

Türkiye'de ormancılık, orman köylü ve işçileri ve genel olarak ormancılık kesiminin çalışanlarının sorunları, devrimciler tarafından **özel bir önem** verilerek ele alınmalıdır.

Bu sorunlara yaklaşırken, hazır reçetelere değil, gerçekçi araştırmalara dayanmamız bir zorunluluktur. Ancak gerçeklere dayanılarak yapılan araştırmalar, orman köylülerinin durumu ve orman işletmeciliği konusunda doğru çözümlere varmamızı sağlıyabilir.

Sayısal bakımdan yurdumuzun köylü nüfusunun en az üçte birini oluşturan orman köylülüğü, siyasal sahnede bu ağırlığını duyuramamaktadır. Yerel devrimci önderliğin zayıf yada hiç olmaması yüzünden, ortaya çıkan devrimci örgütlenmeden yoksunluk, bu zaafın temelidir. Biraz ileride daha açacağımız gibi özel önem verilmesi gereken bu kesimin devrimci siyasetle donatılması — halkımızın her acil meselesinde olduğu gibi — öncelikle devrimcilerin görevidir. Zaten proleter devrimcilerin dışında hiç kimse, hiç bir siyasî çizgi, örgüt; orman ve orman köylülüğü sorununa halk için bir program getirmemiştir. Burjuva ve revizyonist partiler orman köylülüğü sorununa ve ormancılık problemlerine, yalnızca «oy sorunu »olarak yaklaşmaktadırlar.

Bütün bunların ittifak halinde oldukları nokta, orman köylülerini kıskaç içinde tutan devlet kapitalizmin devam etmesidir. Bütün çabaları, Ormancılık Politikasının sınıflar üstü bir politika olduğuna hakim sınıflar ve onların devletinin politikası olmadığına kitleleri, inandırmaktır.

İşte HALKIN ORMANI bu ortamda, devrimci mücadelenin bu kesiminde gönüllü ve mütevazi olarak, kitlelere gerçekleri anlatmak, onları mücadeleye seferber etmek görevini üstlenmiştir. HALKIN ORMANI'nın yayınlanmasının temel amaçlarından birisi de budur.

TÜRKİYE ORMAN KAYNAĞI HER BAKIMDAN YETERSİZ BİR ÜLKEDİR

Yurdumuz orman varlığı bakımından ancak İran, Irak, Suriye gibi ülkelerden önce gelebilmektedir.

Yurdumuzun orman kabul edilen alanı 1973 rakkamlarına göre, 19.1 milyon hektar, 1975 rakkamlarına göre ise — yeni envanter sonuçları itibariyle — 20.1 milyon hektardır. 1975 envanterini güvenilir sayarsak, yurdumuzun orman alanı genel ülke alanına göre yüzde 25 olarak meydana çıkmaktadır. Çeşitli ül-

kelerle bir kıyaslama yapılırsa şu durum ortaya çıkar :

ÜLKELER	ORMAN ALANI (%)	ÜLKELER	ORMAN ALANI (%)
Finlandiya	69	Romanya	27
İsveç	53	Polonya	25
S.S.C.B.	34	Türkiye	25
Bulgaristan	29	İtalya	21
		Yunanistan	16

(Cumhuriyetin 50. yılında Ormancılığımız. T.C. Orman Bakanlığı, Or. Gn. Md., Sıra No : 187, Seri No : 145, Ankara 1973, Sf : 26)

Ormancılığın ülke için gerekli yararı sağlıyabilmesi ancak ülke alanının yüzde 30 kısmının orman olması ile mümkündür. Görüldüğü gibi ülkemiz orman bakımından bu asgarî rakkamın çok altındadır. Kaldı ki, koru niteliğindeki orman alanı 6.1 milyon hektardır. Geri kalan 14.0 milyon hektar orman alanı baltalık ve bozuk koru ve bozuk baltalık niteliğindedir. Bir başka deyişle ülke alanımızın ancak yüzde 7'si koru ormanıdır.

Bizzat Orman Bakanlığı yayınlarında, «..İyi vasıfta orman (yani normal koru ve normal baltalık)ancak (mevcut orman alanının 2/5'i oranındadır.» denilmektedir. (a.g.e., Sf : 23) (parantez içindekileri biz yazdık)

Orman alanının oranları ve nitelikleri yurdumuzun çeşitli bölgelerine göre de farklılık göstermektedir.

BÖLGE	KORU	BALTALIK	ORMAN ALANI
Karadeniz	% 64.1	% 35.9	% 25.94
Marmara	47.1	52.9	13.42
Ege	55.2	44.8	17.61
Doğu Anadolu	20.3	79.7	8.06
İç Anadolu	45.4	54.6	6.79
Akdeniz	73.4	26.6	24.81

(a.g.e., Sf : 29 ve Sf : 33'deki cetveller)

Bu ormanlardaki dikili ağaç serveti 904.767.026 m³ dür. (Koru ve baltalıkta) ve yine bu ormanların yıllık etası (verimi) 20.281.605 m³ kabuklu gövde hacmi olarak hesaplanmaktadır. (a.g.e., Sf : 37)

Yukarıda kısaca özetlemeye çalıştığımız durum, ormanlarımızın nitelik ve nicelik olarak yetersiz oluşunu ifade etmektedir. Ama buna rağmen gidiş ormanların talan ve tahribini önleme doğrultusunda değildir.

Orman idaresi her yıl 40 - 45 bin hektar orman alanını «gençleştirmek» amacıyla traşlamaktadır. Ama 1964'lerden bu yana traşlanarak boş bırakılan alanların ancak yüzde 21'nin üzerinde — o da yetersiz olmak kaydıyla — fidan vardır. Böylece çeşitli yollarla her yıl ortalama 30 - 35 bin hektar yurt toprağı devlet eliyle ve işletmecilik (!) adına ormansızlaştırılmaktadır.

Orman idaresinin kendisi ormansızlaştırılan alanlarda «.. yeniden **orman yetiştirme şartlarını**.. elde etmek için 100 - 150 hatta 200 yıl kadar zamana ihtiyaç olduğunu belirtmektedir. (a.g.e. Sf : 28) (altını biz çizdik)

Öte yandan her yıl 100 bin hektar (orman) ormansızlaşmış boş alanı ağaçlandırmak mümkün olsa bile, bugünkü yapıyı yenilemek — daha fazlasını değil — 250 yıl sürecektir. Bu rakkamlar birer fanteziyi değil, devlet orman işletmeciliğinin durumunu kendi ağzıyla belirtmesini ifade etmektedir. Kaldı ki ağaçlandırma çalışmaları **bugünkü** hızıyla giderse ancak 600 yılda tamamlanabilecektir.

Gençleştirme (!) çalışmaları adıyla özünde kitle halinde orman tüketen orman idaresi makilikleri sökerek bir avuç toprak için mücadele eden orman köylülerini ise suçlu ilân etmektedir. Mahkemeler bu türden davalarla doludur. (6831 sayılı Orman Kanunu)

Orman idaresi çeşitli yayınlarla ve aktif bir propaganda ile orman köylüsünü ormansızlaşma meselesinin temel nedeni olarak göstermeye çalışmaktadır. Şimdi bir kez de

Orman İdaresinin istatistikleri ile ormansızlaşmada köylünün yaptığı toprak kazanma mücadelesi ile Orman İdaresinin keyfi tasarruflarını karşılaştırmaya çalışalım;

1955 yılından 1971 yılına kadar geçen 16 yılda 228,694 adet açma (tarla v.b.,) suçu işleyen orman köylüleri (buna sahil yağmaları yolu ile hakim sınıf temsilcisi bürokratların göz yumduğu açmalar da dahildir.) 99.773 hektar orman alanını toprak kazanmak için açmışlardır. (a.g.e., Sf: 96) Açık bir deyişle ifade edersek her suç aşağı yukarı 0.4 hektar orman alanının açılması ile sonuçlanmaktadır. Ancak orman idaresi 1964-1976 yılları arasında kalan 12 yıllık periyot içerisinde yılda 40-45 bin hektar orman alanını açıp, bunun ancak 9 bin hektar alanına o da yetersiz olmak üzere gençlik getirebildiğini belirtmemekte ve bunu suç saymamaktadır.

Yine orman idaresine göre 1955-1971 yılları arasındaki 16 yıllık dönemde 22.729 adet «yerleşme suçu» (yani ev, ahır, ağıl vb., yapma) işlenmiş ve 10.144 hektar orman alanına yerleşilmiştir. Burada da suç sayılan her olayda 0.4 hektar orman alanı köylüler tarafından yerleşme suretiyle ormansızlaştırılmış olmaktadır. (Buna sahil kesimindeki ormanları çeşitli yollarla açıp içine otel, motel v.b., yapılması dahildir.) 1955-1971 yılları arasında orman köylülerinin ve orman yağması ile iştigal eden spekülatörlerin açtıkları alan yıllık 6235 hektar, yerleştikleri alan ile açılan alanların toplamı ise 16.379 hektardır. Buna 1950-1971 yılları arasındaki 22 yıllık periyotta çıkan yangınlarda yanan ve ormansızlaşan yıllık 22.249 hektar orman alanını da eklersek yine yılda 38.628 hektar alanın açma, yerleşme ve yangınla ormansızlaştığı ortaya çıkar. Ama Orman İdaresi bu konuda verdiği rakkamlara kendi iradesiyle açtığı ve ormansızlaşmasına sebep olduğu 40-45 bin hektar alanı katmamaktadır. Görüldüğü gibi (yangın, açma ve yerleşme) bu üç faktörler ormansızlaşan alan devlet orman işletmelerinin gençleştirme (!) bahanesiyle boşalttığı alandan daha küçük ve en fazla eşittir. Ama orman İdaresi kendine ne yangın, ne açma, ne de yerleşme suçu isnad etmemektedir.

Ormancılık 6000 den fazla kullanma yeri olan odunun sınai önemi dışında doğal denge bakımından da önemi olan bir konudur. Halkımızın değerli ve hayati bir kaynağı olan orman varlığı teknik bulgulara göre toprağın muhafazasında temel faktördür. Ayrıca su-toprak dengesinin kurulmasında da orman tayin edici faktördür.

Toprağın verimli üst tabakasının kalınlığı 17.5 cm.dir. Bu kısmın sularla taşınması bakir ormanda 500 bin yıl, çıplak arazide ise 15 yıldır. Bu inanılmaz fark teknik bulgularla doğrulanmıştır. Öte yandan Türkiye denizden ortalama yüksekliği 1130 m. olan genellikle dağlık ve engebeli bir arazi yapısına sahiptir. Yurdumuz genel alanının yüzde 46 kadar kısmının eğimi yüzde 40'dan yukarıdır. Oysa ki teknik bulgular eğimin yüzde yirminin üzerine çıkması halinde toprağın taşınması (erozyon) nın önemli bir tehlike olarak ortaya çıktığını göstermektedir.

Bütün bu bilgilerin ışığında bakıldığında ormansızlaşmanın halkımızın geleceği açısından ne kadar büyük bir tehlike olduğu ortaya çıkar. Bu tehlikenin bugün ulaştığı boyutlar meseleye özel önem verilmesi gerektiğini de çarpıcı biçimde vurgulamaktadır.

Türkiye'de erozyona maruz saha (tarım alanları + Mer'alar + Tahrip edilmiş ormanlar + öteki boş alanlar) 70 milyon hektardır. Ve erozyonla taşınan toprağın ağırlığı yıllık ortalama 1 milyon ton civarındadır. Toprağın taşınması dolan göller ve barajlarda açıkça gözlenebilmektedir. Sözgelişi Çubuk barajı son kırk yıl içerisinde 2/3 oranında dolmuştur. Öte yandan geri bir tarım ülkesi olan yurdumuzda erozyon toprağın mineral zenginliğinin de sularla taşınmasını sonuçlamaktadır. Bu konuda ortaya çıkan gerçek her yıl taşınan topraklarla birlikte 30 milyon ton civarında fosfor, potasyum, azot, kalsiyum ve mağnezyum gibi toprağın beş ana maddesinin sularla yıkanıp gittiğidir.

Türkiye geri teknolojisi yüzünden su potansiyelinin büyük kısmını değerlendiremiyen bir ülkedir. Öte yandan sürekli artan bir su kıtlığı da söz konusudur. Su kıtlığında en etkili faktörlerden biri ormansızlıktır. Bu ikisi arasında orman arttıkça suyun çoğalması biçiminde bir doğru orantı vardır. Su kıtlığı Elektrik İşleri Etüd İdaresinin 1965 yılı tesbitlerine göre yalnızca Çukurova'da 131.270.810 TL.lık zirai ürün kaybına yol açmıştır. Ayrıca nehirlerdeki su kıtlığı yüzünden sanayileşmenin kaybı da büyük olmaktadır.

Bizim gibi ülkelerde doğal kaynakların özellikle burjuva devlet eliyle talan edilmesi olağan sayılmaktadır. Bu durum orman varlığının acımasız tahribinde ve sınai kuruluşlar-

da işlenmesinde de açıkça görülür.

Orman Ürünleri Sanayii Genel Müdürlüğü ve öteki özel kuruluşlarda işlenen orman ürünlerinin üretim değeri 1970 yılında 4.2 milyar Tl. idi. 1972 yılında bu rakkam 6.0 milyar liraya ulaşmış ve 26 imalat sektörü içerisinde altıncı sırayı işgal eder duruma gelmiştir. (Cumhuriyetin 50. yılında Orman Ürünleri Sanayiimiz, 1973/Ankara, Sf : 8)

Avrupa ile bir karşılaştırma yapılırsa; 1965 yılından 1970 yılına kadar yumuşak kereste üretiminde yüzde 12 ve sert kereste üretiminde yüzde 8'lik artış karşılığı, Türkiye'de aynı dönemde yumuşak kerestede yüzde 56 ve sert kerestede yüzde 53 olmuştur. Bu farklılık Avrupa'nın odun hammaddesini bizim gibi ülkelerin aşırı üretiminden karşıladığını gösterir. Yoksa talebin azlığını ya da orman varlığının yetersizliğini değil. Ayrıca üretimdeki bu artış yurdumuz ormanlarının talan edilmesi gerçeğini ve aşırı üretimin orman kaynağını israf etmekten başka sonuç vermiyeceğini de vurgular. 1977 yılında, orman varlığı yurdumuz orman varlığının 3 katına yakın olan Finlandiya'ya, kereste ihracı yapacağımız belirtilmektedir. Bu, herhalde Finlandiya'nın ormanlarının tükendiğini değil, bizim enflasyonist ekonomimize hakim sınıfların devleti eliyle döviz şırınga etmek, — hem de halkımızın öz varlığı ormanların yokedilmesi pahasına — durumunda olduğunu gösterir.

Orman Ürünleri Sanayii I. Plan Döneminde (1963-1967) 27 sanayi kolu içerisinde 1.920 mil/Tl üretim değeri ile sekizinci sırayı, katma değer bakımından ise onuncu sırayı işgal etmekte idi. (aynı yerde) Bu değerlendirme aynı devrede ara malları sanayi gurubunda yapılırsa, üretim değeri bakımından dördüncü ve katma değer bakımından 6. sırayı işgal ettiği görülür. (Aynı yerde)

Öte yandan 1973'lerde III. Plan Dönemi için orman ürünleri sanayi, üretim değerinin 6.055 mil/Tl. olacağı tahmin edilmekteydi. (aynı yerde)

Devlet orman işletmeleri eliyle istihsal edilen orman emvalinin ancak yüzde 10-11 kadarı devlet kereste fabrikaları ve öteki tesislerinde işlenmektedir. Geri kalan emvalin işlenmesi işini Özel Sektör ve bazı kamu kuruluşları üstlenmiştir. (a.g.e.) Bugün Orman Ürünleri Sanayii Genel Müdürlüğüne bağlı toplam fabrika adedi 20 nin üzerindedir. Bu fabrikalarda çalışan işçi sayısı ise 4 bin civarındadır. Or-Üs (Orman Ürünleri Sanayii Genel Müdürlüğü) eliyle yapılan ihracat yalnızca 1972 yılında 43.021 m³ emvale karşılık 1.938.913 dolar olarak gerçekleşmiştir. (a.g.e.) Bu rakkamdan da görüldüğü gibi orman ürünlerinin yalnızca yüzde 10-11 kadarı bile 2 milyar dolar civarında döviz sağlamaktadır. Öte yandan özel sektör tarafından yapılan ihracat da söz konusu edildiğinde rakkamın daha da büyüyeceği açıktır.

Yukarıdan beri genellikle Orman İdaresinin kendi rakkamlarına dayanarak ormancılığımızın görünümünü kabaca da olsa belirtmeye çalıştık. Şimdi konuya bir de halkımız açısından yaklaşalım;

Bugün hemen her türden burjuva siyasileri orman köylülüğünün fukaralığı edebiyatı ve ormanlarımızın tahrip edilmesinin uydurma nedenlerinin yayımcılığını yapmaktadırlar. Orman köylülerinin yoksulluğu o kadar saklanamaz bir gerçektir ki, hakim sınıfların en azılı savunucuları bile bu gerçeği kabul etmek zorunda kalmaktadır. Öte yandan Devlet orman işletmesi eliyle ormanların sürekli azaltıldığı da saklanamaz bir gerçektir. Akdeniz Bölgesi ormanları ve daha az olmak kaydıyla Marmara ve Ege Bölgesi ormanları için «.. tabii tensil (gençleştirme) **bazı** yerel şartların müsait bulunulduğu **yerler dışında başarılı olamamakta** hatta bazı yerlerde tahrip görmüş alanlar için uygulanan **sun'i tensil ile ağaçlama** çalışmaları da **başarıya ulaşamamaktadır.»** (Cumhuriyetin 50. Yılında Ormancılığımız Sf : 28) (Altını biz çizdik, parantez içindekiler bizim)

Devrimciler halkın yoksulluğu konusunda somut şartları belirtmekle birlikte popülist bir tutumla halkın yoksulluğuna acındırma mücadelesi yapmazlar. Bu konuda doğru tavır, orman köylülüğünün kurtuluşu için çalışmak olmalıdır. Bu mücadelede önümüze dikilen engellerden en önemlisi, ormanlarımız üzerindeki burjuva devlet mülkiyetini gözlerden kaçırmağa çalışan teorilerdir. Bu teoriler, ne kadar yoksulluk edebiyatıyla süslenirse süslensin, gerçekte hakim sınıfların devletine hizmet etmekte ve orman köylülüğünün mücadelesinin önüne dikilmektedir. Bugün devrimciler dışında hiç kimse ormanlarımız üzerindeki burjuva devlet mülkiyetini eleştirmeye yanaşmamaktadır. Oysa ki meselenin tam da alıcı noktası, tam da tartışılması gereken özü buradadır.

ORMAN KÖYLÜLÜĞÜNÜN YOKSULLUĞUNUN VE ORMANLARIN TAHRİBİNİN ESAS NEDENİ: BURJUVA DEVLET MÜLKİYETİ

Bugün ormanlarımızın tamamına yakın kısmı burjuva devlet mülkiyetindedir ve devlet eliyle işletilmektedir. Bu yüzden burjuva devlet mülkiyetine saygı sözkonusu olunca oldukça iyi niyetli kişiler bile orman meselesinin özünü kavrıyamazlar.

Burjuva devlet mülkiyeti orman meselesinin bulandırılıp, çarpıtılmasına zemin teşkil etmekten başka, revizyonist devlet tahlillerinin etkisindeki birçok kişide kafa karışıklığı yaratabilmektedir.

Oysa, burjuva devlet mülkiyetini savunmak, hakim sınıflara hizmetten başka birşey değildir. Orman köylüsünün kurtuluşu — bütün Türkiye köylülüğü gibi — reform değil devrim meselesidir.

Bu nokta bugün ülkemizde, proleter devrimcilerle, diğer siyasi çizgi takipçilerini ayıran en önemli noktalardan birisidir. Ayrıca, yayınımızın devrime hizmet etmesi gerektiği konusunda da açıklık getirecektir.

Birçok hakim sınıf temsilcisi Orman İdaresinin orman köylüsünü işlendirdiği yalanını yaymaktadır.

Yine aynı kişiler devlet mülkiyetinin ormanların varlığının teminatı (!) olduğu yalanını da yaymaktadırlar. İkinci hususun etraflı bir eleştirisini yapmış ve kendi rakkamları ile devlet mülkiyetinin ormanı tükettiğini belirtmiştik yukarıda. Şimdi «İşlendirme» meselesine bakalım;

Orman içi köylerde günde sekiz saat üzerinden yılda 200 işgünü çalışabilecek erkek işgücü potansiyeli 6 milyar saattir. Bu 3.721.656 kişi demektir. Oysa ki Orman Bakanlığının işgücü ihtiyacı günde 8 saat ve yılda 200 işgünü üzerinden 97 milyon saat ya da 60.700 kişidir. Bu 3.660.956 kişiye — erkek işgücü olarak — iş vermenin Orman Bakanlığı için imkânsız olduğunu gösterir. Bu nüfusu işlendirdiğini hatta bu nüfusa belirli bir iş verebildiğini savunmak eşyanın tabiatına aykırılığını savunmak demektir.

Orman Bakanlığı 1973 yılında 602.688 kişi çalıştırmış ve bunlara toplam olarak 664 milyon Tl. ödemiştir. Yani kişi başına 1000 Tl. civarında bir para.. Açıktır ki köylüye Orman İdaresinin ödediği yıllık parayı bir kereste tüccarı elini sürmeden alıp getirdiği tomruğun metreküpünde kazanabilmektedir.

1976 yılında parası yüzde 25 değerini yitirmiş ve fiyatları ortalama yüzde otuz artmış bir Türkiye'de, Orman İdaresinin verdiği paranın gülünçlüğü daha açık görülür. Buna orman işlerinde çalışanların yüzde 73'ünün sigortasız olduğunu ekleyelim. Ayrıca bizzat Çalışma Bakanlığı Müsteşarının ağzından bütün tarım kesimindeki sendikalı işçi sayısının 40 bin olduğunu da belirtelim. Ve yine devlet imkânları ile yıllık 2-4 bin lira kredi alabilen orman köylüsü oranının da ancak yüzde 8 olduğunu belirtelim ve böylece manzaranın yüzünü açıkça görelim. Böylece orman idaresinin köylüyü «işlendirme» yalanı da açıklık kazansın.

Oysa ki, bugün ortalama odun hammaddesi fiyatı, tomruk için 600-1300 ve yarı mamul kereste için 4000-5000 Tl. olarak görülmektedir. Bu emvalin üreticisi köylü ise en çok m^3 başına 100-150 Tl. alabilmektedir.

Üretilen yakacak odun için köylünün aldığı para ortalama ster (0.750 m^3) başına 25-35 Tl. iken, büyük merkezlerde bile değil, Sivas gibi ormansız il merkezlerinde — içine katılan nakliye değeri de en çok 70-100 Tl. iken — 1000-1500 Ton/lira'ya satılabilmektedir.

Bu rakkamlar bize orman köylüsünün devlet eliyle maruz kaldığı ağır sömürüyü göstermektedir. Buna genel olarak yarı-feodal ve yarı-sömürge bir ülke olan yurdumuzdaki öteki ağır yaşama şartlarını katmıyoruz. Bütün belirttiğimiz gerçeklerin ışığında meseleye bir daha bakarsak devrimcilerin bu konuya özel önem vermeleri gereğini daha iyi kavrarız.

Yayın ilkelerimizde belirttiğimiz doğrultuda, halkımızın öz varlığı olan ormanların talan ve yağma edilmesine ve devlet eliyle yok edilme pahasına işletilmesine karşı bütün gücümüzle mücadele etmeye kararlıyız.

Elimizdeki sınırlı imkânlarla bu işlerin altından kalkabilmek zor görünse bile bir kez kararlı ve haklı olma avantajına sahip olduğumuza inandığımız için, HALKIN ORMANI bu mücadelede başarılı olacaktır.

YAŞASIN HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİ !

TOPRAKLAR VE ORMANLAR KÖYLÜNÜNDÜR!

halkın ormanı

dünya ormanları ve emperyalizmin ormancılık politikası

Orman ve ormancılıkla ilgili sorunları gözden geçirdiğimizde, tüm sorunların, temelde başlıca iki ana nedenden kaynaklandığını gördüğümüzü söyliyebiliriz. Bunlar :

1. Odun teknolojisinin gelişmesine paralel olarak odunun endüstride kullanılmasının gittikçe artması,

2. Artan talep karşısında, yeryüzündeki ormanların da giderek artan ve günden güne aşırı bir hal alan faydalanmalara hedef olmasıdır.

Konuyu inceliyenler, her ne kadar orman tahriplerinin daha ilk çağlardan başladığını söylüyorlarsa da, bu olgunun ancak son yüzyıllarda vahim boyutlara ulaştığı, yine herkesçe bilinen bir gerçektir. Daha önceki dönemleri bir yana bırakacak olursak, orman ürünleri, özellikle odunun, insanlar tarafından büyük ölçüde tüketilmeye başlanması, son birkaç yüzyılda ortaya çıkmış bir olaydır. Lübnan sedirlerinin gemi yapımında kullanılarak tüketilmesi; eskiden beri yerleşme alanı olan ve iklimi de orman yetişmesine elverişsiz bir bölgeyi kaplıyan lokal bir örnektir. Keza İç Anadolu'nun Antropojen bir step olması bir bakıma kaçınılmaz bir sonuçtu. Aksi halde, örneğin denizci Vikingler'in vatanı İskandinavya da bugün aynı durumda olurdu. Bu örnekleri, ormanların; tükenmelerine neden olacak derecede aşırı faydalanmalara hedef olmalarının, son zamanlarda ve özellikle sanayiin hammaddesi haline gelmeleri ile büyük ölçüde geliştiğini iyice belirtmek için verdik. Mademki ormanların aşırı faydalanma nedeniyle yokolma tehlikesiyle karşılaşmaları son yüzyılların ürünüdür, o halde biz de, günümüz ormancılık sorunlarını incelemeye birkaç yüzyıl önceden başlıyalım : Bunu yaptığımızda görüyoruz ki, dünya ormancılık sorunları «Avrupanın ormancılık sorunları» olarak geçen yüzyıllarda başlamış. O zamanki Avrupalı Devletler, ormanlarının ihtiyaçlarını karşılamaya yetmeyeceğini anlayınca taleplerini, o zamanlar sömürgeleri olan, dünyanın diğer bölgelerindeki ormanlardan karşılamaya yöneldiler. Ve böylece orman buhranı Avrupa'dan yola çıkarak gün geçtikçe dünyanın dört bir tarafını daha fazla sardı. Bu olgu bugün halâ aynı doğrultuda ilerliyor demek sanırım pek yanlış olmıyacaktır. Bu olayı Franz Heske'nin «Milletlerarası Bir Problem Ormancılık» adlı kitabında şöyle izliyoruz :

«Katolik Avrupa'nın beyaz insanı bu mıntıkalara (Afrika'ya-YN) girince, artan nüfusun tazyiki altında bazı mıntıkalarda vejetasyon kaynaklarına hücum etmiş, ne ıslah edilmiş bir ziraat ve hayvancılık yapmış ve ne de ormanları korumak hususunda bir ileri adım atabilmiş ve böylece, geniş sahalara şamil bir ormansızlaştırma faaliyetine girişilmiştir, bunun neticesi olarak da dere ve nehirlerin suları azalmış, toprak erozyonlarla yıkanmış ve parçalanmış, her tarafta kuraklık başgöstermiş ve insanın sebebiyet verdiği çöller genişletilmiştir. Afrika'nın bütününe şamil sistemli bir ormancılık halen yoktur...

... Beyaz insan, (Güney Amerika'da) gittikçe genişleyen şehirlerin civarındaki ormanlarla transport tesisleri boyunca uzanan ormanları, yakacak ve yapı malzemesi ihtiyacını karşılamak için yok etmeğe devam etmiş ve böylece geniş sahalardaki ormanın ortadan kaldırılması sonunda, bundan evvelkinin benzeri akıbetler husule gelmiştir...»

Buna aşağıdaki alıntıları da ekliyebiliriz:

«Arjantin'de genel toprak sahasının % 21'i ormanlıktır. Ancak ülkede, orman mahsulleri ve özellikle kereste istihsali yönünden değer taşıyan iyi vasıfta orman sahalarının genel sahaya oranı % 3'ü geçmez.» (VII. Dünya Ormancılık Kongresi Hakkında Rapor - Orman Bakanlığı Teknik Bülteni/Mart - 1973)

«500 yıl önce, Brezilya ormanları genel sahanın % 83'ünü kapladığı tahmin olunmaktadır. 1962 yılına kadar bu ormanların yarısından çoğu yok olmuştur.» (Teknik Bülten/Haziran - 1970)

Bu örneklerden de anlaşıldığı gibi, «Katolik Avrupa'nın beyaz insanı»nın dünya ormanlarından faydalanma niyeti, emperyalizm öncesi dönemde, sömürgeciliğin başlamasiyle başlamış ve o dönemin sömürü biçimlerine uygun olarak, yalnızca hammadde talanı biçiminde olmuştur. O günden bugüne bu yağma ve talan devam ederken bir yandan da yeni boyutlar kazanmış, emperyalizm çağına özgü yeni sömürü biçimleri de karışmıştır işin içine..

«GELİŞMİŞ» KAPİTALİST - EMPERYALİST ÜLKELERDE ORMAN BUHRANI

Zaman ilerledikçe, o zamanın emperyalist güçlerini temsil eden Avrupa Devletlerinin, ekonomilerinin gelişmesine paralel olarak orman ürünü talepleri de gittikçe arttı. Fakat bu talebin karşılandığı kaynaklar da giderek daha fazla Avrupa dışına kaydırıldı. 20. Yüzyıl başladığında, Avrupa'da uzun bir süreden beri düzenli, bilimsel ormancılık yapılmaktaydı. Sömürgelerde ise söz konusu olan, henüz yalnızca bir hammadde yağması politikasıydı. (İleride göreceğimiz gibi geri ülkelere «bilimsel ormancılık» ihracı, işin içine tekel sermayelerinin karışmasiyle başladı.) Her şeye rağmen, hele II. Emperyalist Savaş sonrası gerekli olan yoğun imar faaliyetleri dolayısiyle Avrupa ormanları da büyük ölçüde aşırı faydalanmalara hedef olmaktan kurtulamadı. Her ne kadar Avrupa'da bir süredir yapılagelmekte olan bilimsel ormancılık, zaten ekonomik değeri yüksek türlerden oluşan Avrupa ormanlarının kalitesini ve verim gücünü dünyanın başka hiç bir tarafında olmadığı kadar yükseltmiş ve orman alanları da dünya ortalamasından düşük değilse de, bu durum; II. Emperylist Savaş sonrasında sömürgelerini büyük ölçüde kaybetmiş ve dünya hegemonyasını da ABD'ne kaptırmış olan Avrupalı Emperyalistlerin odun hamaddesi açısından büyük sıkıntılara düşmelerini engelliyemedi. Ve böylece dünya ormanlarına karşı, yine Avrupa'dan kaynaklanan ve sermayelerine ihraç alanı arayan ABD tekelleri tarafından desteklenen yeni bir saldırı dalgası gelişti. Heske'nin yukarıda sözügeçen kitabından edindiğimiz bilgilere de dayanarak bu durumu şöyle özetliyebiliriz:

Özellikle II. Emperyalist Savaştan sonra Avrupa ormanlarının, belli bir dönem hızla tahrip olduğunu görüyoruz. Kıtanın hemen her yerinde, hele Almanya gibi yenik çıkmış ülkelerde, artımın çok üzerinde üretim gerçekleştirilmeye başlandı. İkinci Emperyalist Savaş sonunda Avrupa'da yapılan yıllık kesimler, ortalama olarak % 121 kadar yıllık artımı aşmaktaydı. Bu oran Batı Almanya'da % 240, Doğu Almanya'da % 220 kadardı. Bu arada Avrupa'da ve bütün dünyada, bütün bunların yanında, ormancılık bilimi de ilerliyor, doğa korumasının zorunluluğu, doğal dengenin bozulmasının doğuracağı problemlerin halledilme gerekliliği gibi yeni yeni sorunlar ortaya çıkıyordu.

Öte yandan ABD'de de durum hemen hemen çıkmaza girmek üzereydi. Kuzey Avrupa'nın uçsuz bucaksız ibreli ormanları da, Kıtanın Avrupalı sömürgecilerinin başlattığı ve sonra da bizzat Amerikan «hür teşebbüsü»nün yıllar boyu devam ettirdiği yağmacı faydalanma yüzünden gerilemeye başlamıştı. Böylece yıllar süren ve çok korkunç rakamlara ulaşan orman tahriplerinden sonra ABD de orman koruması konusunda bir takım tedbirler almak ve bazı sınırlamalar getirmek zorunda kalıyordu.

DÜNYA ORMANLARININ SÖMÜRÜSÜ GELİŞTİRİLİYOR!

Böylece Kuzey Amerika'nın ve Avrupa'nın «endüstrileri gelişmiş» kapitalist devletleri kendilerini birbirleriyle taban tabana zıt iki sorun karşısında buldular:

Bir yandan odun hammaddesi kullanan sanayiin, inşaat sektörünün, v.b., gittikçe artan talepleri, öte yandan bozulan doğa dengesinin doğurduğu felâketler, dengenin yeniden tesisinin mutlak zorunluluğu ve ormanların vazgeçilmez indirekt faydaları.. İşe şiş ve kebap yanmadan bir çözüm yolu bulmak gerekiyordu. Kendi orman ürünlerinden ihtiyaçlarını karşılamaya kalktıklarında bunun ormanlarının tahribi ve yokolmaya gitmesi ile sonuçlanacağı açıktı. Bu ise hammadde kaybı yanında toprak ve su kaybına ve daha bir

sürü felâkete de yol açacaktı. Öte yandan bu talebi karşılamak da mutlak zorunluydu. Zira orman ürünleri işleyen sanayi tesisleri, dev tekeller üretimlerini kısmayı bir an bile düşünmeden durmadan odun yutuyor, tüketimi arttırmanın ve kârlarını yükseltip yaygınlaştırmanın yollarını arıyorlardı. Bu durumda en iyisi sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin ormanlarını eskisinden çok daha geniş şekilde üretime açarak, kendi çevre koşullarını tahrip etmeden orman ürünleri ihtiyaçlarını buralardan karşılamaktı. Bu aynı zamanda büyüyen sermaye fazlasını aktaracak yeni alanlar da yaratacaktı. Emperyalist devletlerin ormancılık konusunda yetkili ağızlarından biri olan Avusturya'lı ormancı Franz Heske, 1950'lerde şöyle diyordu :

«Fakat Avrupa orman kaynakları, Avrupa'nın Batı yarısının orman mahsullerine olan ihtiyacını kapatmağa kâfi gelmediğinden, bugün dünya ormancılığının halletmek zorunda olduğu en müstacel ve güç problemlerden birisini teşkil etmektedir. (Heske alçakgönüllülük gösterip 'Avrupa Ormancılığı' demek gereğini bile duymamış. Batı Avrupa'nın sorununu «dünya ormancılığı »ile özdeşleştiriver-miş. Emperyalizmin düşünce tarzını ne güzel anlatıyor!..)

... Binaenaleyh bunun hakiki hal çaresi ancak, kesimlerin artım sınırları içerisinde kalmasını sağlamak..., fakat bütün bunların üstünde, mümkün olan çabuklukla odun ihtiyacını karşılamak üzere Avrupa'nın dışında yeni ve devamlı kaynaklar bulup bunları işletmeye açmaktır.»

Dünya orman envanterinin yapılması zorunluluğundan, tropik ormanların hammadde kaynağı olarak değerlerinden, geçmiş yüzyıllarda gelişigüzel faydalanmalara konu olan Güney Amerika ormanlarının düzenli işletilmesi gerekliliğinden dem vurulmaya başlandı. Bu da yetmedi.. Daha fazla odun için Sun'i orman plantasyonları kurulması, kavak yetiştirilmesi tavsiye edildi. Daha önce de söylediğimiz gibi, son derece hızla artan odun talebinin yetersiz kıldığı Avrupa ve Kuzey Amerika orman kaynakları; doğa dengesinin bozulması korkusuyla da birleşince bu bölgelerde yer alan «gelişmiş» kapitalist devletleri, ihtiyaçlarını karşılamak üzere yeni kaynaklar aramaya yöneltti. Üstelik gelişen teknoloji, odunun aynı zamanda çok yarayışlı bir

hammadde olduğunu ortaya koyuyordu. Kâğıttan ipeğe kadar birçok mamulün ilkel maddesi olan odun, kapitalistlerin dikkat ve iştihasını gittikçe daha fazla çekmeye başladı. Odundan mamul maddelerin geniş bir kullanım alanı vardı. Sermaye için kârlı bir yatırım konusu olacağı anlaşılıyordu. Bunun üzerine tezgâhlar kurulmaya başlandı. Tekeller dünyanın orman kaynaklarına el koymak üzere paçaları sıvadılar. Konu ile ilgilenecek bilimsel (!) örgütler kuruldu. Siyasi güçler harekete geçirildi. Zira eğer emperyalistler orman kaynaklarına sahip olacaklarsa, bu uluslararası ticaret gibi güvensiz bir yöntemle olamazdı. Ormanlara sahip ülkelerle daha sıkı işbirliği (!) gerekiyordu. Öyle bir takım örgütler kurulmalıydı ki bu ülkelerin orman kaynaklarını engelsizce sömürmek mümkün olsun. Bu konuda kimlere, hangi örgütlere, hangi devletlere güvenilebilirdi? Heske bu konuda şöyle diyor : ... Bu ihtiyaç açığını artzi, müphem ve fasılalı bir ithalata istinat ettirmek, emin ve sağlam bir hal yolu sayılamaz.. ... Avrupa'daki mevcut açığı ehemmiyetli miktardaki orman mahsulleriyle yardımı olabilecek Finlandiya hariç tutulursa, Sovyet nüfuzu altındaki diğer memleketlere, Batı Avrupa'nın ihtiyacını karşılayacak emin ve önemli bir orman kaynağı gözüyle bakılamaz...

... Bütün bu durum gösteriyor ki ne Doğu Avrupa mıntıkasının ve ne de Kuzey Amerika'nın fazlalıkları, Batı Avrupa'nın muazzam açığını kapatmaya yetecek miktarda devamlı odun hasılatı vermeye muktedir değildir... Açık, esas itibariyle Batı Avrupa'ya devamlı surette orman mahsulü sağlıyabilen çok vasi ormanlara malik mıntıkalardan kapatılabilecektir. Böyle şartları ancak, bugünkü orman mahsullerine olan ihtiyacından fazla istihsal kudret ve kaabiliyetine malik ve aynı zamanda gelecekte de bu istihsalatı geniş ölçüde arttırabilecek çok kesif ormana malik memleketlerde bulmak mümkündür. Batı Avrupa limanlarına oldukça yakın mesafelerde böyle şartlar ,ancak G. Amerika, Batı ve Merkezi Afrika'da bulunmaktadır. Bu tropik ormanları geniş ölçüde işletmeye açmak, devamlı bir ormancılıkla çok çeşitli hammaddelerinden entansif bir şekilde faydalanmak, **bu vasi ormanları kontrolleri altında bulunduran milletlerle yapılacak sıkı işbirliği ile bu problemleri çözmek,** yeni doğan Batı Avrupa Birliği milletlerinin en büyük vazifelerindendir. Müşterek menfaatlerle sıkı sıkıya ilgili bu müşterek vazife, bir taraftan hayati önemi haiz maddelerin yeterli miktarda ve devamlı olarak sağlanmasının emniyet altına alınması, diğer taraftan devamlı bir imar ve istihsali emniyetleştirerek bakir ormanların potansiyel değerlerini ekonomik ve sosyal hizmetler görecek şekilde geliştirmektedir.

«Bu işin gerçekleşmesi, ilim, ticaret ve hükümetlerin sıkı işbirliğini ve geniş ölçüde bir sermayenin bu işe tahsisini icap ettirmektedir.»

Sanırız bu sözlere daha fazla bir şey eklemeye gerek yok...

EMPERYALİST ORMAN ÜRÜNLERİNİ TALAN ETMEDE ULUSLARARASI ÖRGÜTLERDEN NASIL FAYDALANDILAR.

Bu gerçekler ışığında, Birleşmiş Milletlere bağlı olarak kurulan FAO (Gıda ve Tarım Organizasyonu) dünya orman ürünlerinin değerlendirilmesini uluslararası düzeyde düzenliyen bir örgüt olarak ortaya çıktı. «Geri kalmış ya da az gelişmiş ülkelerin tarımsal ilerlemesini sağlamak, açlık problemine çare bulmak» gibi amaçlarının arkasında bu ülkeler tarım ve ormancılığının tekeller için bir yatırım alanı, bir hammadde deposu ve bir pazar haline getirilmesi gerçeği yatıyordu. Avrupa ve Amerika'nın daha uzun yıllar yeteceği belirtilen gıda stokları vardır. («Dünya Ormancılığının Gelişiminde FAO'nun Görüşü» Teknik Bülten - Eylül/1967) Fakat öte yandan odun hammaddesi ihtiyaçlarını tamamen kendi kaynaklarından karşılayamıyor veya karşılamak istemiyorlardı. Bu durumda «az gelişmiş» ülkelere önerilip empoze edilen gelişme yolu (!) kavak plantasyonları kurulması, sun'i orman dikilmesi, v.b. oldu. Her türlü bitki için en uygun yetişme ortamı olan derin, sulak, kaliteli topraklar, fazla gelir getirdiği gerekçesi ile kavak plantasyonlarına ayrıldı. Bizde de yerli uzmanlar tarafından, kavaklıklarla tarla bitkileri üretiminin ekonomik açıdan mukayesesi yapıldı ve daha kârlı oldukları için birinciler tavsiye edildi. Üzüntü vericidir ki, ulusal ekonomi ,halkın çıkarları ve kendi kendine yeterlilik ilkesi gibi kavramlar unutulmuştu .

Dünyayı bir orman yetiştirme hastalığı sardı. Ormanların —gerçekte inkâr edilmez olan— endirekt faydaları göklere çıkarılıyordu ama, krediler yüksek istekli kavak ve benzeri türler plantasyonlarına, doğa dengesi için gerekli dağlık bölgelerde değil, ancak ovalık bölgelerdeki kaliteli tarım topraklarında yetişebilecek tür ağaçlandırmalarına verildi. Pek

çok ülke gerekliliğinin tartışılmasına bile imkân kalmadan, hızlı gelişiyor diye, yabancı türlerle ağaçlama yapmaya zorlandı, ya da teşvik edildi. (Bilindiği gibi Türkiye de bunlardan birisidir.) Emperyalistlerin «odun, daha çok odun» feryatları yeryüzünü kapladı. Odun istiyorlardı ama kereste istemiyorlardı. O; kendi kaliteli ormanlarında vardı. Üstelik kereste üretimi için önemli bir sermaye gerekmiyordu. Halbuki tekeller sömürgelerde ve yarı-sömürgelerde paralarını işletecek, kâr edecek alanlar arıyorlardı.

Odun istiyorlardı ama, kendi kaliteli ormanlarına rakip görmeye de tahammülleri yoktu. Onlar kaliteli ve değerli malları sömürgelere kendileri satmayı planlıyorlardı. Zira rakamların da açıkladığı gibi kereste ihtiyaçları gittikçe azalıyordu. Avrupa'nın savaş sonrası imarı, Amerika'daki inşaat faaliyetleri durulmaya başlamıştı. Üstelik gelişkin teknolojileri sayesinde gün geçtikçe inşa işlerinde kullandıkları kerestenin yerine yeni yeni ikame maddeleri koyuyorlardı. Oysa geri ülkelerin inşası yeni başlıyordu. Onların keresteye daha uzun yıllar çok miktarda ihtiyaçları olacaktı. Yine de emperyalist devletler, ormanlarını sanayi odunu üretimine yöneltmeyi hiç düşünmediler. Yüksek kârlı kereste ürününü ileride bağımlı ülkelere daha rahat satabilmek için, bu ülkelerin iyi vasıflı, değerli ormanlarını da, Türkiye'de olduğu gibi, tez elden dejenere etmenin yollarını aradılar.

FAO'nun da organizasyonuna geniş ölçüde katıldığı bu, «sömürgelerde sanayi odunu üretimi»nin bir yönü daha vardı : Ülke ormancılık ekonomisi bu yolla kuşak üretimine zorlanmış, böylece de dışa bağımlılığı artmış oluyordu. Bu konuda Küba'nın başına gelenler bize örnektir. Bilindiği gibi Küba yıllarca yalnız ve yalnız şeker kamışı üretmiş, bunun sonucunda da ülke Amerikan tekellerinin oyuncağı olmuştu.

DÜNYA ORMAN ENVANTERLERİ NİÇİN YAPILDI?

Emperyalistlerin ormancılık konusundaki belli başlı amaçları arasında dünya orman envanterinin yapılmasını da görüyoruz. Herkesden önce Heske, bunu şöyle belirtiyordu. «Dünya ormancılığının bu ve diğer problemlerinin çözülmesi için bazı şartların gerçekleşmesine lüzum hasıl olmaktadır. Bu şartların en önemlisi, milletlerarası orman istatistiklerini mükemmelleştirme işidir.» diyor, ormancılık istatistiklerinin diğer konulardakinden çok daha eksik olduğunu, bu istatistikleri hazırlamanın büyük güçlükleri olmakla beraber, yapılmasında da mutlak zorunluluk bulunduğunu belirterek sözlerini şöyle bağlıyordu : «Bundan dolayı bu büyük ve mühim istatistik problemi, yetkili milletlerarası teşekküllerin ve sureti hususiyede Birleşik Milletlerin Gıda ve Tarım Oragnizasyonunun önüne serilmiş durumdadır.» İleride daha detaylı olarak açıklıyacağımız gibi, FAO bu görevi de eksiksiz olarak yerine getirdi.

Orman kaynakları hakkında birinci elden bilgi sahibi olmak gibi yararları yanında bu iş emperyalistlere büyük çıkarlar da sağladı. Çünkü sömürge ve yarı-sömürge ülkeler, orman envanterlerini yapmak için —çeşitli yabancı ve uluslararası kuruluşların da empozesiyle— genellikle yabancı uzmanlardan faydalandılar. Bu yabancı kuruluşlar tarafından temin edilip gönderilen ve fahiş ücretlerle çalışan bu uzmanlar ise, emperyalizmin hizmetinde ulusal ormancılık politikalarını dinamitlemekten başka bir işe yaramadılar. Bu uzmanlar sayesinde bu ülkelerin ormanları eskisinin birkaç katına çıktı (!), orman servetleri eskisiyle kıyaslanamıyacak kadar yükseldi; dolayısiyle etaları arttı. Bütün bunların sonucunda da gayet tabiidir ki ormanlardan takatlerinin üstünde üretim yapılmaya başlandı. Ormanları hızla tükenişe götüren bu işletme tarzının sömürgecilerden başka kimsenin işine yaramadığı açıktır. Emperyalistler istatistik yapma, envanter gibi son derece bilimsel ve masum (!) bir işi bile kullanmayı bilmişlerdi...

TEKEL SERMAYESİ GELİYOR !

Yine bu uzmanların önerileri, hazırladıkları plân ve projeler vasıtasiyle bağımlı ve yarı-bağımlı ülkelere giren «teknik yardım» kredileri; bir yandan yine bu uzmanların yüksek ücretlerinin, ihtiyaç gösterip satın aldırdıkları alet, makina ve ekipmanın finansmanında kullanılarak geldiği gibi geri giderken diğer yandan ülke içinde, emperyalist tekellerin amaçlarına hizmet edecek, onlarla işbirliği yapacak bir teşkilâtın, bir sömürme mekanizmasının organizasyonunda kullanıldı. (Halka da doğal zenginliklerinin elinden alınmasına seyirci kalmak ve üstelik alınan borcu ve faizini ödemek için daha çok çalışıp daha fazla sömürülmek düştü.) Bu reorganizasyon esnasında, önce ormancılık idareleri elden geçirildi. Gönderilen uzmanlar bir yandan kanunları hazırlarken, öte yandan da ülke ormanlarının işletme amaçlarını, orman ürün-

lerinin değerlendirme tarzını, orman sanayiinin kuruluş şeklini filan düzenliyorlardı. Bir taraftan da yüksek kademelerdeki memurlar ve teknisyenler emperyalist ülkelere çağırılarak, oralarda kendilerine emperyalizme bağımlı, onunla işbirliği yapmaya hazır, emperyalist kültüre hayran bir formasyon verilmeye çalışılıyordu. Bu arada eğitim kuruluşları da ihmal edilmedi. Teknik yardımlarla bu kuruluşlar geliştirildi (!), yeniden şekillendirildi. (Örneğin İstanbul Orman Fakültesinin tesislerinin geliştirilmesinde katkısı olan AID ve onun Dekanlık binasının bir köşesindeki odası henüz hatırlardadır.) Öğretim üyelerine, öğrencilere uluslararası yardımlaşma kurumlarından (!), çeşitli kuruluşlardan burslar sağlandı. Ormancılığı ileri (?) Avrupa ülkelerinden ve Amerikadan bilim adamları, profesörler gelerek bu üniversiteler ve diğer eğitim kuruluşlarında dersler verdiler. Ve bütün bunların ceremesini de elbetteki yine o ülkelerin halkları çekti. Bütün bunların sonunda da ne oldu bilir misiniz, bir yetkili kalkıp, geri kalmış ülkeler ormancılarının teknik seviyesinin ileri ülkeler ormancıları düzeyinde olmasının hiç de gerekli olmadığını, onların —tabiri caizse— birer «pratisyen» ormancı olmalarının yeterli olduğunu söylediler. (Dünya Ormancılığının Gelişiminde «FAO'nun Görüşü» Teknik Bülten - Eylül/1967) Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu!..

Eğitim ve idarenin etki altına alınma harekâtı tamamlandıktan sonra sıra bunların da yardımıyla ülke ormancılık ekonomisini denetim altına almaya geldi. Bu alandaki en etkin kuruluşlardan birisinin, yine FAO olduğunu görüyoruz. (Aslında FAO emperyalizmin faydalandığı tek uluslararası ormancılık kuruluşu olmamakla beraber, dünya çapında en yaygın ve en etkin kuruluş olarak dikkati çekmektedir.) Örneğin bazı FAO sorumluları işi «ulusal çıkarların üstünde ve belki de ona ters düşebilecek dünya çıkarlarına hizmet»ten söz edecek kadar ileri götürmeye başladılar. Sonunda hem hammadde kaynaklarının yani ormanların denetimi kolaylaştı ve ürünler tekellerin eline daha rahat geçmeye başladı. Hem de orman sanayileri yine bu tekellerin istediği yönde ve onlara bağımlı olarak geliştirildi. İster direk sermaye yatırımı yoluyla olsun, ister yardım adı altında hükümetlere verilen borçlarla olsun, orman ürünleri işleyen büyük tesisler hep yabancı sermaye katkısı ile gerçekleşti. (Bir kuruluşun yabancı sermayeden yararlanabilmesi için hangi yollardan geçmesi ve hangi şartları taşıması gerektiği, sanırım ayrıca açıklamayı gerektirmiyecek kadar bilinen bir konu artık..)

Kapitalist-emperyalist ülkelerin odun ihtiyaçlarını karşılamak ve tekel sermayesine yatırım alanları açmak üzere kurulmuş bulunan bu sömürü ağı incelendiğinde, emperyalizm konusundaki genel doğrulardan ve kurallardan hiç de ayrılmadığı görülüyor. Gerçekler; emperyalistler ve onların maşaları tarafından ne kadar gizlenmeye çalışılırsa çalışılsın, doğal zenginliklerin, ulusal servetlerin, aslında o ülkelerde yaşıyan halklardan başka hiç kimseye ait olmayan bütün değerlerin nasıl haraç mezat alınıp satıldığının saklanması mümkün olmuyordu. Bu sömürü çarkının en kötü yanı da, şüphesiz, sömürülen ülkelerdeki bir takım yerli uzmanların, yüksek mevkilerdeki yöneticilerin, politikacıların, bilimsel kuruluşlara mensup çeşitli kimselerin ,bilerek ya da farkında olmaksızın ulusal çıkarları bir yana itip, emperyalist görüşleri benimsemeleri, bir nebze bile eleştirmek zahmetine katlanmadan emperyalizmin ormancılık politikasını savunmaları ve milli ormancılık politikasını buna göre düzenlemeye çalışmış olmalarıdır.

III. DÜNYA ÜLKELERİNİN MÜCADELESİ, DÜNYA ORMANLARI ÜZERİNDEKİ SÖMÜRÜYÜ YIKACAKTIR.

Fakat zaman ilerliyor ve geçen zamanla birlikte halklar da giderek daha fazla uyanıyorlar. Şimdiye kadar çizdiğimiz bu tablo, mutlulukla görüyoruz ki, artık değişmeye başladı. Dünyanın ezilen ulusları bir bir harekete geçiyor ve yanan bağımsızlık ateşleri bütün emperyalistlerin sonunu adım adım yakına getiriyor. Yıllardır süregelen emperyalist sömürü ve zulme başkaldıran uluslar III. Dünya Ülkeleri adı altında, gün günden artarak birleşiyor ,dünya sahnesinde gittikçe kuvvetlenen bir güç oluşturuyorlar. Bağımsızlıklarını koruyup geliştirmek konusunda her gün yeni bir adım atıyorlar. Bu arada ulusal zenginliklerine ve doğal kaynaklarına da her gün biraz daha fazla sahip oluyorlar. Şimdiye kadar yalnızca emperyalist ve kapitalist devletlerin sözcüsü olan pek çok uluslararası kuruluş da bu değişmenin etkisi altına girmeye başlıyor. Örneğin bundan 25 yıl kadar önce Kore Halkının bağımsızlık mücadelesini bastırmak üzere asker göndererek ABD emperyalistlerine yardım eden Birleşmiş Milletler; yıllardır başköşesinde, koskoca bir halkın haklarını gaspederek oturmuş Formozalı emperyalist uşaklarını, hem de haksız yere taşıdıkları «Çin

Devleti «adını geri olarak örgütünden kovuyor.

«Dünya Ormancılığı» konusu da, elbette ki bu gelişmelerden nasibini almaktadır. Dünyanın geri kalmış, ezilen ve sömürülen yoksul ülkeleri bağımsızlık ve kendi kendine yeterlilik politikasını ormancılık alanında da geliştiriyorlar. Artık dünyada ormancılık alanında da yalnızca emperyalistlerin politikası hüküm sürmüyor. Bunun karşısında III. Dünya Ülkelerinin gelişen ormancılık politikaları var. Hammadde talanına dur diyen, yabancı sermayeyi gittikçe daha fazla kuşkuyla karşılayan bir politika bu. Bu politikanın ışığında, şimdiye kadar yalnızca emperyalizme hizmet etmiş uluslararası kuruluşların da yavaş yavaş gerçek hüviyetlerine kavuştuğunu görmekteyiz. Örneğin FAO'nun Uzakdoğu ve Asya ülkelerini kapsıyan 13. Bölgesel Konferansı, emperyalist ormancılık politikasına ağır darbeler indirdi. Kabul ettiği deklarasyonda; «Bizim zirai kalkınmamız büyük ölçüde kendi gücümüze dayanarak, kendimize güvenimizi ve cesaretimizi koruyarak başarılmalıdır» deniliyordu. Ayrıca derginin bu sayısının haberler bölümünde «Batı Afrika Ülkeleri ve Hükümet Başkanları Zirve Konferansında İmzalanan Anlaşmaya Ek Olarak Bir de Protokol İmzalandı» başlığı altında verilen haber III. Dünya Ülkelerinin politikasını açıklamak yönünden son derece ilginç bir örnek teşkil etmektedir.

Doğal konumu bu ülkeler arasında olan ülkemiz de ormancılık politikasını bu doğrultuya sokmak zorundadır. Amacımız, her alanda olduğu gibi ormancılık alanında da ulusal, bağımsız bir politika izlenmesi, ortak çıkarlarımız olan III. Dünya ülkeleri ile işbirliğine gidilmesi gibi konularda üstümüze düşen görevi yerine getirmektir.

Gelecek yıllar her konuda olduğu gibi ormancılık konusunda da emperyalizmin dünya çapında gerilediği, buna karşılık yoksul ve sömürge ülkelerin ağırlıklarının arttığını göreceğimiz yıllar olacak kuşkusuz.. Bu arada Avrupalı sanayiciler de, ABD'nin nüfuzu arkasına sığınıp dünya orman kaynaklarından pervasızca faydalanmak yerine, bu kaynakların sahipleriyle eşit şartlarda pazarlık edip, değerini ödiyerek almak zorunda kalacaklar, istedikleri hammaddeyi..

Yeter ki, yoksul ve ezilen ülkeler ABD emperyalizmini kovarken Sovyet emperyalizmine karşı da uyanık olsunlar ve belânın birinden kurtulurken digerine çatmasınlar. Zira bilindiği gibi günümüzde bir yandan ABD çeşitli etkenler nedeniyle geriler, kurtuluş ve bağımsızlık mücadeleleri genişlerken, öte yandan SSCB güçlenen bir emperyalist olarak, dünya üzerinde yayılma, nüfuz ve sömürü alanını genişletme çabalarını gittikçe arttırıyor. Ormancılık alanında da uzun yıllar oldukça içine kapalı bir şekilde yaşıyan Rusya'nın, son yıllarda orman ürünleri dış ticaretinin gittikçe gelişmekte olduğunu görüyoruz. Gördüğümüz bir diğer nokta da SSCB'nin son yıllarda ormancılık yatırımları konusuna el atmış olmasıdır. Örneğin ülkemizde batılı tekeller Antalya yöresi ormanlarını talan ederken, Ruslar da kuzeyde, Artvin'de sessiz sedasız bir lif levha fabrikası kuruyorlar... Şimdilik çeşitli gazete ve diğer yayın organlarında okuduğumuz çeşitli haber ve incelemelerden anlaşılan odur ki, SSCB, kendinden önceki süper gücün dünyayı elegeçirmek için kullandığı bütün metotları kullanmaktadır. O halde en önemli görevlerimizden biri de, bu yeni süper devlete karşı son derece uyanık olmak, ülkemizde ve dünyadaki girişimlerini dikkatle izliyerek, yoksul ülkelere yönelik saldırı ve talan niyetlerini teşhir ederek, dünya halkları için yeni felâketlere yol açmasını - yeni Vietnamlar yaratmasını - var gücümüzle önlemeye çalışmak olmalıdır. Dergimiz bu görevinin de bilincinde olarak davranacak, konunun aydınlığa kavuşabilmesi için tüm gayretiyle çalışacaktır.

Ülkemizi ve doğal kaynaklarını ne ABD ne de Sovyet Sosyal emperyalistlerinin aç ağızlarına terketmeyeceğiz.

Halkımız hiç bir süper devletin ve hiç bir zorbalığın kölesi olmayacak kadar onurludur. Gücümüz halkımızın sonsuz yaratıcı gücünden, cesaretinden ve onurundan kaynaklanacak, çabalarımız yalnızca onun yararına sonuçlara ulaşmak yolunda olacaktır.

halkın ormanı

HER SAYI BİR ÜLKEDEN

Derginin bu bölümünde, bu başlık altında, bundan böyle her sayı bir ülke, özellikle ormanları ve ormancılığı açısından tanıtılmaya çalışılacaktır. İlk plânda üçüncü dünya ülkeleri ve sosyalist ülkeler ve yeri geldikçe de ikinci dünya ülkelerindeki orman ve ormancılık sorunları ve olaylarının inceleneceği bu dizinin amacı, esas olarak üçüncü dünya ülkelerinin, başta ormancılık konuları olmak üzere doğal kaynaklarının korunması ve işletilmesi konularına getirdikleri yaklaşımın, bu alanda örnek alınabilecek veya dersler çıkartılabilecek tutumlarının ormancılık kamuoyuna yansıtılmasıdır. Aynı zamanda, bir diğer amaç da sosyalist ülkelerin orman ve ormancılık sorunlarını hangi yollarla çözümlediklerinin incelenip tanıtılmasıdır. Bunun yanında, ormancılık çalışmaları özellik gösteren ikinci dünya ülkeleri, daha az ölçüde olmak üzere dizi içinde yer alacaklardır. Ülkeler ormancılıklarını tanıtmaya geçmeden önce, dünya ormancılığı, özellikle üçüncü dünya ve sosyalist ülkeler ormancılığı konuları üzerinde bir ön bilgi sağlanması açısından, ilgili istatistiklerin kısa bir özetini ve değerlendirmesini vermeyi uygun bulduk.

Dünya ormancılığı üzerindeki en genel bilgilerimizi tazelemek üzere kısaca söyliyecek olursak; bugün ormanlar, yeryüzünde, toplam kara alanının % 29'unu kaplamakta, aslında orman arazisi olup şimdilik ağaçsız olan yerler de orman alanı içine katıldığında bu oran % 31,6'yı bulmaktadır. Bir ülke ormanlarının kendisine yeterli olabilmesi için toplam alanın % 30'undan fazlasını kaplaması gerektiği prensibinden yola çıkılarak düşünülecek olursa, «dünya ormanları» nın, «dünya» ya yetecek düzeyde olduğunu söyliyebiliriz. Fakat elbette ki ormanlar, çeşitli bölgelere eşit olarak dağılmış değildir. Tablo-1' de ormanların dağılışını görmekteyiz.

Tablo - 1 : Ormanların dağılımı ve karşılaştırılması

Bölgesi	Genel Alan 1.000 Ha.	Ormanlık Alan 1.000 Ha.	Bölgenin Ormanlık Alan %'si	Bölge or / Dünya or x100	Bölg. Al. / Dünya Al x100
III. DÜNYA ÜLKELERİ	7 635 171	2 152 900	30.4	54.2	58.6
Afrika	2 847 864	696 012	24.4	17.5	21.8
Latin Amerika	2 031 500	901 000	44.4	22.7	15.6
Yakın Doğu		28 301		0.7	
Uzak Doğu	1 689 776	378 113	36.1	9.5	13.0
Sosyalist Ülkeler	1 066 031	149 474	14.0	3.8	8.2
KAPİTALİST - EMPERYALİST DEVLETLER	2 202 274	764 831	34.5	19.2	16.9
Batı Avrupa	358 557	109 626	29.5	2.6	2.7
Kanada	922 130	420 328	45.6	10.6	7.1
Japonya	36 838	23 556	63.9	0.6	0.3
Diğerleri	884 749	211 321	23.9	5.3	6.8
DOĞU AVRUPA ÜLKELERİ	96 868	24 988	25.8	0.6	0.7
SÜPER DEVLETLER	3 062 818	1 030 838	33.7	25.9	23.5
Amerika B. D.	919 178	292 721	31.8	7.4	7.1
S.S.C.B.	2 143 640	738 117	34.4	18.5	16.4
TOPLAM	13 033 000	3 973 557	29.1	100.0	100.0

Görülüyor ki; üçüncü dünya ülkelerinin toplam alanı dünyanın yarısından fazlasını kaplamaktadır. Keza dünya ormanlarının yarısından fazlası da yine bu ülkelerde bulunmaktadır. Toplam alanları ve orman alanları çok küçük bir paya sahip bulunan Doğu Avrupa ülkeleri bir yana bırakılacak olursa, dünyanın geri kalan kısmında ise kapitalist-emperyalist devletler ve süper devletler yer alıyor. Latin Amerika ve Asya'nın orman alanları dünya ortalamasının üstünde, Afrika ve özellikle Sosyalist ülkelerin ormanlık alanları ise ortalamanın altında bulunuyor. Sosyalist ülkelerdeki orman alanının böylesine düşük bir oranda kalmasının nedeni, toplamın büyük bir kısmını oluşturan Çin Halk Cumhuriyeti'nde orman alanı oranının çok düşük olmasıdır. Toplam alanı 976101 bin hektar olan bu ülkede ormanlık alanların tutarı yalnızca 96380 bin hektardır. Yani toplam alanın % 9.9'u. Bu yüzden halen Çin'de büyük bir ağaçlama seferberliğinin sürdüğünü görüyoruz. (Resim - 1)* Keza, üçüncü dünya ülkelerinin ormanlık alandaki payları dünyanın toplam alanında sahip oldukları paylarından biraz daha az, kapitalist-emperylist ülkelerin ve süper devletlerinki ise biraz daha fazla. Nitekim bu .orman alanı ortalamalarının dünya ortalamasının üstünde olması ile de belli olmaktadır. Buna rağmen, bilindiği gibi, bu ülkelerden, üçüncü dünya ormanlarına yönelik devamlı bir talep, daha doğrusu saldırı söz konusu olmaktadır. FAO istatistiklerine göre, Avrupa'da kişi başına düşen orman alanı ise 0.3 ha. ile 1.2'lik dünya ortalamasının çok altına düşmektedir. Kişi başına düşen orman alanının dünya ortalamasından yüksek olduğu yerler ise Kuzey Amerika (özellikle Kanada), Güney Amerika, Afrika, Sovyetler Birliği ve Okyanusya'dır. Dünya ortalamasının altında kalan yerler ise 0.3 Ha. ile Avrupa ve Asya, ayrıca Orta Amerika'dır. İşte Latin Amerika ve Afrika'daki bu, «nüfusa göre orman fazlalığı», emperyalistlerin bu bölgeler ormanlarına yönelttikleri saldırılarını perdeleme için önemli bir mazeret olarak işe yaramaktadır.

Yukarıdaki tablo ormanların tamamını, verimli ve verimsiz olanlar bir arada olmak üzere kapsamaktadır. Oysa dünya ormanlarının tamamı verimli değildir, bilindiği gibi. Bölgeler ormanlarını bir de verimlilik açısından gözden geçirelim : Bu yapıldığında, gelişmiş ülkeler ormanlarının lehine bir fark artışı görülmektedir. Gelişmiş ülkelerin verimli orman alanı, toplam orman alanının % 57.1'ini kapsamaktadır. Geri kalmış ülkelerin verimli orman alanlarının, toplam verimli orman alanı içindeki payı ise % 42.9 dur. Verimsiz ormanların üçüncü dünya ülkelerinde daha büyük oranda olduğu görülüyor. Aslında bugün için verimsiz sayılan ormanlardan bir bölümü özellikle de geri kalmış ülkeler ormanları içinde bulunanlar, tamamen verimsiz olmayıp, henüz işletmeye açılamamış, ormanlardır (örneğin tropik bölge ormanları). Bu husus göz önüne alındığında iki ülke grubu arasındaki farkın, ilerki yıllarda bir ölçüde kapanacağı düşünülebilir. Zaten gelişmiş ülkelerin iştihasını çeken en önemli orman grubu da bu ormanlar, yani aslında zengin bir servete sahip olup da bugün için işletilemeyen ormanlardır. Ve bu durum emperyalist ülkelerce, yine ormanlara yönelik sömürülerini perdelemekte kullanılmaktadır. Bunlar, üçüncü dünya ülkelerine bir yandan da böyle ormanları işletmeye açmalarına yardımcı olmak bahanesiyle sokulmaktadırlar. Bunun en yakın örneklerini ülkemizde de geçmişte ve bugün görmekteyiz. Yıllar önce orman yollarımızın yapımı, orman yolu şebekemizin geliştirilmesi için kredi, alet, ekipman veren — ve karşılığını kat kat alan — Batılı emperyalistler, bugün bu yardımlarını (!) Antalya Projesinin gerçekleştirilmesi için devam ettiriyorlar.

Sınıflama türler açısından yapıldığında da, ekonomik değeri yüksek ibreli türlerin gelişmiş ülkelerde diğerlerine nazaran çok daha büyük oranda yer aldığı görülmektedir. Gelişmiş ülkelerdeki toplam ibreli orman alanının 1.077 milyar hektar olmasına karşılık geri kalmış ülkelerdeki ibreli ormanlar yalnızca 139 milyon hektardır.

Çeşitli ülke gruplarının orman verilerini karşılaştırmalı olarak incelemeye devam edelim :

* Resim 1 - Sayfa 44'de

Tablo - 2 : Dünya yuvarlak odun üretimi

Bölgesi	Toplam üretim 1000 m³	%	Toplam Yapacağa oranı %	Yapacak odun 1000 m³	%	Yakacak odun 1000 m³	%
III. DÜNYA ÜLKELERİ	1 243 715	49.7	18.8	255.031	20.5	988.684	79.5
Afrika	277 204	11.1	2.4	32.357	11.7	244.847	88.3
Latin Amerika	278 360	11.1	3.9	53.294	19.1	255.066	80.9
Yakın Doğu	52 372	2.1	1.0	13.560	25.9	38.812	74.1
Uzak Doğu	419 632	16.8	7.7	104.751	25.0	314.881	75.0
Sosyalist Ülkeler	216 147	8.6	3.8	51.069	23.6	165.078	76.4
KAPİTALİST-EMPERYALİST DEVLETLER	439 878	17.6	29.1	394.004	89.6	45.874	10.4
Batı Avrupa	248 450	9.9	15.4	209.166	84.2	39.284	15.8
Kanada	124 169	5.0	8.9	120.785	97.3	3.384	2.7
Japonya	44 596	1.8	3.2	43.114	96.7	1.482	3.3
Diğerleri	22 663	0.9	1.5	20.939	92.4	1.724	7.6
DOĞU AVRUPA ÜLKELERİ	80 553	3.2	4.9	66.047	82.0	14.506	18.0
SÜPER DEVLETLER	738 699	29.5	47.2	639.847	86.6	98.852	13.4
A.B.D.	355 699	14.2	25.3	342.247	96.2	13.452	3.8
S.S.C.B.	383 000	15.3	21.9	297.600	77.7	85.400	22.3
TOPLAM	2 502 845	100.0	100.0	1354.929	54.1	1147.916	45.9

Odun üretiminin hemen hemen yarısı üçüncü dünya ülkelerinde gerçekleştirildiği halde, bu üretim yapacak ve yakacak olarak sınıflandırıldığında, bu ülkelerde üretilen odunun en önemli kısmının yakacak olarak kullanıldığı görülmektedir. Yoksul ülkelerde odun daha fazla yakacak olarak kullanılıyor, buna karşılık gelişmiş kapitalist-emperyalist ülkeler, süper devletler ve diğer gelişmiş ülkelerde toplamın ancak küçük bir bölümü yakacak olarak tüketilmekte, odun daha ziyade sanayide kullanılmak için üretilmiş olmaktadır. İki ülke grubu, yani yoksul ülkelerle gelişmiş ülkeler arasında odun kullanımı açısından görülen bu tam zıtlık, adeta sanayileşmenin bir ölçüsü olarak alınacak derecede belirgindir.

Bir de ülkelerin orman ürünleri ticaretinden elde ettikleri gelire bakalım :

Tablo - 3 : Orman ürünleri toplam ihracat gelirleri ve ithalat giderleri (1000 dolar)

Bölgesi	İhracat Miktar	%	İthalat Miktar	%	Fark 1000 Dolar
III. Dünya Ülkeleri	3 834 049	17.6	2 844 664	11.6	+ 989 385
Afrika	692 581	3.2	243 641	1.0	+ 448 940
Latin Amerika	376 827	1.7	770 580	3.1	— 393 753
Yakın Doğu	27 014	1.0	627 290	2.6	— 600 276
Uzak Doğu	2 452 522	11.3	964 825	3.9	+ 1 487 697
Sosyalist ülkeler	285 105	1.3	238 328	1.0	+ 46 777
KAPİTALİST-EMPERYALİST DEVLETLER	13 395 774	61.5	16 613 266	67.8	— 3 217 492
Batı Avrupa	8 847 366	40.7	11 621 258	47.4	— 2 773 892
Kanada	4 114 661	18.9	378 375	1.5	+ 3 736 286
Japonya	305 572	1.4	4 070 629	16.6	— 3 765 057
Diğerleri	128 145	0.6	543 003	2.2	— 414 858
DOĞU AVRUPA ÜLKELERİ	553 189	2.5	779 220	3.2	— 226 031
SÜPER DEVLETLER	3 980 366	18.3	4 258 047	17.4	— 3 980 366
A.B.D.	2 667 668	12.3	4 019 074	16.4	— 1 351 406
S.S.C.B.	1 312 698	6.0	238 973	1.0	+ 1 073 725
TOPLAM	21 763 378	100.0	24 495 197	100.0	

Süper devletler, özellikle ABD de dahil olmak üzere bütün kapitalist emperyalist devletler sürekli olarak odun hammaddesi açıkları bulunduğundan ve yeni orman kaynakları bulmanın gerekliliğinden, v.b., dem vurdukları halde görülüyor ki orman ürünleri ihracat gelirlerinden en büyük payı elde ediyorlar (% 79.8). Bu durum, onların odun hammaddesini ne için istediklerini ve daha fazla üretimde bulunmaları için yoksul ülkeleri neden durmadan sıkıştırdıklarını açık bir biçimde ortaya koymaktadır.

Tablo - 4 : Odundan mamul maddeler üretimi (1000 m^3 veya 1000 ton olarak)

	Kereste		Ahşap levha		Odun hamuru		Kâğıt ve mukavva	
Bölgesi	m^3	%	m^3	%	Ton	%	Ton	%
III. DÜNYA ÜLKELERİ	58 260	13.2	9 974	10.4	4 960	4.3	12 913	8.7
Afrika	3 375		744		226		195	
Latin Amerika	16 497		2 584		1 989		4 640	
Yakın Doğu	3 649		689		236		707	
Uzak Doğu	17 547		4 072		1 098		2 338	
Sosyalist ülkeler	17 192		1 885		1 411		5 033	
KAPİTALİST-EMPERYALİST DEVLETLER	149 816	33.8	40 970	42.6	57 722	49.6	70 188	47.5
Batı Avrupa	66 188		24 924		27 673		39 877	
Kanada	35 052		4 337		18 072		12 243	
Japonya	43 483		10 631		10 120		15 974	
Diğerleri	5 093		1 078		1 857		2 094	
DOĞU AVRUPA ÜLKELERİ	22 341	5.0	5 160	5.4	2 942	2.5	4 390	3.0
SÜPER DEVLETLER	212 443	48.0	40 041	41.6	50 710	43.6	60 122	40.7
A.B.D.	89 420		32 333		43 753		52 697	
S.S.C.B.	123 023		7 708		6 957		7 425	
TOPLAM	442 860	100.0	96 145	100.0	116 334	100.0	147 613	100.0

Görüldüğü gibi her kaleme ait üretimde en küçük rakamlar III. Dünya ülkelerine ait bulunmaktadır. Özellikle odun hamuru ve kâğıt ve mukavva üretimi çok düşük. Üstelik bu ülkeler nüfusunun dünya nüfusunun en büyük bölümünü oluşturduğu düşünülürse bu zıtlığın ne kadar büyük olduğu daha iyi belirir.

Biraz da uluslararası orman ürünleri ticaretinden sözedelim : FAO'nun yayınladığı «Yearbook of Forest Products» isimil envanter yıllığından edinilen bilgilere göre, uluslararası orman ürünleri ticaretinin ana hatları şöylece özetlenebilir :

1 — A.B.D. en fazla ibreli tomruk ihraç eden ülke olarak birinci sırayı alıyor. Oysa ABD aynı zamanda en fazla ibreli kereste ithal eden ülke olarak görünüyor. Ahşap levha, kontrplak, liflevha, odun hamuru, gazete kâğıdı ithalâtında da yine birinci sırayı alıyor. Bunun yanında aynı kalemlerin bazılarında ihracatta da birinci olmamakla birlikte ön sıralarda yer alıyor.

ABD ithalâtının büyük kısmını, hemen her kalemde Kanada'dan gerçekleştiriyor. İthalatında ikinci sırayı alan ülke grubu ise kalemden kaleme farklılık gösteriyor. Örneğin yapraklı kereste ithalinde Güney Amerika ve Asya, kaplamada Asya, Liflevhada Avrupa, ikinci sırayı alıyor. Kontrplak ithalinin hemen tamamı Asya'dan, ibreli kereste, odun hamuru, gazete kâğıdı ithalinin hemen tamamı ise Kanada'dan gerçekleştiriliyor. ABD'nin ihracatta birinci sırayı aldığı ibreli kereste ise büyük bölümü itibariyle Japonya'ya ihraç ediliyor. Sonuçta dış ticaret durumuna baktığımızda ABD'nin orman ürünleri konusunda dış ticaret açığı olduğunu görüyoruz.

(1 351 406 000 Dolar)

2 — SSCB ibreli tomruk ihracında ABD'den sonra ikinci sırayı alıyor. SSCB'nin hamur odunu, ihracında birinci sırayı, ibreli, kereste, liflevha ihracında ön sıraları, gazete kâğıdı ihracında da en önemli 16 ülke arasında 5. sırayı alıyor. SSCB, ithalat kalemlerinde ise ilk 16'nın arasında ya hiç yer almıyor, ya da çok gerilerde bulunuyor. Sonuç olarak dış ticaretinde 1 073 725 000 dolar kâr etmiş olarak görünüyor.

3 — Batı Avrupa ülkeleri ise orman ürünleri ticaretine hem ihracat, hem de ithalatta büyük ölçüde katılıyorlar. Toplam dış ticaret açıkları ise 2.773.892 bin dolar.

4 — Ürünlerinin büyük bir bölümünü ABD'ye satan Kanada, 3,7 milyar dolarlık bir kâr elde etmesine karşılık, kaplama hariç ihraç ettiği bütün ürünlerin birim fiatlarında çeşitli bölgeler ve devletler arasında hep en alt sıraları almaktadır. Bu da bize ABD'nin sömürüsüne hedef olanların yalnız yoksul ülkeler değil aynı zamanda, ABD'nin nüfuz alanı içinde olan gelişmiş II. Dünya ülkeleri olduğunu açık bir şekilde göstermektedir.

5 — III. Dünya ülkelerinin orman ürünleri ihracatına miktar olarak katkıları değer olarak elde ettikleri % miktardan bazı istisnalar dışında, ya daha fazla ya da eşite yakındır. Yani yoksul ülkelerin ürünleri dünya pazarlarında genellikle değerinin altında fiatla satılıyor demektir bu. Elde ettiği değer sattığı ürünün miktarından daha az olan bir diğer ülke de Kanada'dır. Yani ihraç ettiği orman ürünlerinin tamama yakın kısmını ABD'ye satan Kanada...

6 — İhracattan elde ettiği değerin toplamdaki yüzde payı genellikle hep yüksek (ihraç ettiği ürünün yüzde payından) olan ülke grubunun ise Batı Avrupa olduğunu görüyoruz.

7 — ABD'ye gelince, onun özellikle ithalat değerleri dikkati çekiyor. Bazı kalemlerde ABD, ithalattaki yüzde payının karşılığında değer olarak yarıya yakın para ödüyor. Örneğin kaplama ithalatındaki yüzde payı toplamın % 43.2'si bunun karşılığında ödediği değer ise dünya toplamının yalnızca % 17.2'sidir.

Orman ürünleri sanayiinin dağılımına gelince :

Tablo - 5 : Fabrikalar (Kâğıt ve karton üretimi hariç)

Bölgesi	Kereste	%	Kontrpl.	%	Kaplama	%	Liflevha Fab.	%	Yongalevha Fab.	%
III. DÜNYA ÜLKELERİ	40379	27.3	580	23.5	470	43.3	43	15.6	136	19.1
Afrika	1859	1.3	37	1.5	33	3.0	3	1.1	11	1.5
Latin Amerika	21775	14.7	210	8.5	354	32.6	15	5.4	49	6.9
Uzak Doğu	9046	6.1	300	12.1	67	6.2	17	6.2	44	6.2
Yakın Doğu	7699	5.2	30	1.2	16	1.5	8	2.9	31	4.4
Sosyalist ülkel. (—)	600	0.4	(—)3	0.1	(—)—		(—)—		(—)1	0.1
KAPİTALİST-EMPERYALİST DEVLETLER	68333	46.3	1343	54.3	487	44.9	95	34.5	356	50.1
Batı Avrupa	40022	27.1	491	19.9	376	34.6	65	23.6	301	42.3
Kanada	1550	1.0	51	2.1	43	4.0	4	1.4	11	1.5
Japonya	24832	16.8	769	31.1	56	5.2	18	6.5	24	3.4
Diğerleri	1929	1.3	32	1.3	12	1.1	8	2.9	20	2.8
DOĞU AVRUPA ÜLKELERİ (—)	1000	0.7	52	2.1	36	3.3	27	9.8	70	9.8
SÜPER DEVLETLER	38000	25.7	497	20.1	92	8.5	110	40.0	149	21.0
ABD	8000	5.4	453	18.3	92	8.5	34	12.4	76	10.7
SSCB	30000	20.3	44	1.8	—	—	76	27.6	73	10.3
TOPLAM	147712	100	2472	100	1085	100	275	100	711	100

Son olarak ülkelerin orman sanayindeki «yabancı sermaye katkısı» üzerinde durmak istiyoruz. Çeşitli örgütlere yaptığımız başvurulara karşılık bugüne kadar bu konuda elimize geçen tek istatistik, ABD'nin dış ülkelerdeki sermaye yatırımlarıdır. (Tablo - 6)

Tablo - 6 : ABD Şirketlerinin dış ülkelerdeki sermaye yatırımları (Kâğıt ve benzerleri konusunda, milyon dolar olarak)

Yıl	Dünya Toplamı	Gelişmekte olan ülkeler	Latin Amerika
1966	323	30	27
1967	242	47	46
1968	231	82	81
1969	255	52	50
1970	356	34	26
1971	647	76	57
1972	530	66	54
1973	621	65	58
1974	903	70	53
1975	719	117	107
1976 (Tahmini)	643	131	121

AĞAÇLANDIRMA İŞÇİLERİNİN SORUNLARI

Dergimiz muhabiri geçtiğimiz aylar içerisinde, İzmir Ağaçlandırma ve Erozyon Kontrolü Bölge Müdürlüğü'ne bağlı Gümüldür-Köşktepe Ağaçlandırma sahasına giderek, oradaki işçilerle konuştu, sorunlarını dinledi.

İzmir, Manisa, Muğla illerinde genel olarak Ağaçlandırma işçilerinin büyük bir çoğunluğu bugün sarı sendikaların üyesi durumunda bulunmaktadır. Çeşitli adlarla, Orman Bakanlığı ve onun yerel yöneticileri yardımıyla örgütlenen bu sarı sendikalar, ağaçlandırma işçilerini tam bir kıskaç içerisinde tutmaktadırlar. Yaptıkları sözleşmelere «Grev yapma yasağı» bile koyabilen bu sendikalar, işçilerin sırtında bir kambur gibi durmakta ve mücadeleye atılmalarını engellemeye çalışmaktadırlar. Büyük bir çoğunluğu dikim mevsimlerinde dışarıdan gelen işçiler, yöneticilerin de yardımıyla bu sendikalar üye yapılmakta 4-5 ay içerisinde aldıkları hakların büyük bir kısmını sarı sendikacılara kaptırmaktadırlar. Sendikacılar, işçilerin kendi sarı yüzlerini kısa zamanda görebileceklerini bildiklerinden, yöneticiler yardımıyla, onlardan tarihsiz giriş bildirimi almakta, işçiler üzerinde çeşitli baskılar uygulamaktadırlar.

Geçtiğimiz yaz ayları içerisinde Gaziemir Orman Yangın işçilerinin verdikleri sendikalaşma mücadelesi, yine bu sarı sendikaların yardımıyla bastırılmıştır. Fakat, ağaçlandırma işçileri, olup bitenin farkına varmaktadırlar, önümüzdeki yıllar, geniş yığınlar halinde, sarı sendikaların engellemelerine karşın, mücadeleye atılmaları hiç de sürpriz olmayacaktır.

Aşağıda dergimiz muhabirinin izlenimlerini okuyacaksınız.

Yağmur sinsi sinsi yağıyordu. Gümüldür-Köşktepe Ağaçlandırma sahasında çalışan işçileri ziyaret edip konuşacaktık. Yağmurun altında çalışılmaz diyerek, işçileri binalarında bulabileceğimizin rahatlığı içerisinde Köşktepe'ye doğru yola koyulduk. Vardığımızda, selâm verip, mahpushane-ahır karışımı binaya girdik. Bir ihtiyar işçiden başka kimse yoktu. Diğerlerini sorduğumuzda, çalıştıklarını söyledi. Birkaç tepe ileride biryeri tarif ederek, işçilerin orada olduğunu söyledi. Gösterdiği patikaya sağlam ve aldatmaz bir dosta rastlamış gibi sarılıp bir saatten fazla yürüdük. Çalışan işçiler görünmüştü. Sahada gelişigüzel atılmış naylon parçalarını andıran bir görüntü vardı. Yağmur inat ettikçe onlarda inat ediyordu. Yanlarına vardığımızdan az sonra öğle yemeği için istirahat verildi. Bir kayanın kuytusunda yanan ateşin etrafında topluca oturduk. Ekmeklerini ısıtıp, sana yağı sürerek yemeğe koyuldular. Bir kenara ilişen görevini yapar gibi büyük bir ciddiyetle ekmeğe saldırıyordu. Görevli arkadaşın ifadesine göre, günler aylar değişirdi ama, öğle yemeği değişmezdi.

Yağmur dedik... Sanki can düşmanlarından söz ediliyormuş gibi irkildiler. Köylüydüler. Sevmeleri gerekirdi yağmuru. Konya'nın Hadım ve Bozkır ilçelerinin köylerinden toplanıp gelmişlerdi. Orada sevinçle bekledikleri yağmur, burada bir belâ gibi dikilmişti karşılarına.

Köylerinden bir çavuş çıkarmış, toplarmış diğerlerini. Sonra... Sonra da çavuş düşermiş iş bulmak için yola. Ya da mektup yazarmış bir kaç ağaçlandırma mühendisine. Kim gel derse, bir kamyona doldukları gibi orada biterlermiş. Evde eli çapa tutmaya başlayan çocuktan tükenmiye başlayan ihtiyara kadar kim varsa katılırmış kervana. Para kazanmak için işe başlamadan başlarmış masraf. Kamyon kirası. İş yerine geldiklerinde sendikacı dikilirmiş karşılarına. Giriş aidatı, aidat. Sendikanın bir başka görevi de her yıl için toplu sözleşmeden doğan bir aylık farkları cebe indirmek. Sendikanın yaptığı toplu sözleşmenin getirdiği ücret, asgari ücretin altında kaldığından ve bu ücretle işçi bulmakta imkânsızlaştığından idare ücretleri yukarı çıkarmış. Altmış ve yetmiş lira olarak tesbit etmişler. Sendika konusunu ayrı bir başlık altında inceleyeceğimizden şimdilik bırakalım. Yaşam koşullarını görmüş onları anlatıyorduk.

Evet yağmur demiştik, yağmur..

Evden barktan ayrı binbir sefaletin içerisinde çalışmağa razı olmakta yetmiyordu, orman işçisinin bir parça ekmeğe sahip olması için.

Sabah dörtte barakada uyanırlar bir önceki günün yorgunluğunu atmadan. Çulunu düren yattığı yerden tarhana çorbasını pişirir, içer. Sabah, saat beşbuçuk-altı arasında yola düşmeleri gerekir, saat yedide işbaşı yapabilmek için. Uykulu gözlerle bırakır kendini çocuklar patikaya. Yaşlılar geriden, çomağına kızıp, kızıp ileri fırlatır kendini. Sanki elindeki odun parçası ihtiyarlamış da gitmiyor.

İş yerine gelince çapasına, küreğine sarılır genç, ihtiyar gücü yettiğince. Bir yandan çapaya sarılıp bir yandan da gökteki bulutlardan medet umarlar. Yağmazsa yağmur, yevmiye olacak. Ya başlarsa bardaktan boşanırcasına yağmaya. Öğleden önce ise, bir saat alacaklı ayrılır sahadan. Gitti o gün. Öğleden sonra yağarsa bir saat, iki saat ne ise borçlanır işçi. Diğer günler fazla çalışmak suretiyle öder. On, onbir saat çalışıp bir iki gün önceki borçları ödemek gerekir. Hafif yağmurlarda inat edip, bırakmıyorlardı işi. Yarın havanın nasıl olacağı belli değildi ki. Bu nedenle kızıyorlardı, yağmura.

Yağmurda çalışmak zordu. Orman idaresi için de hergün çalışmaları çok önemli değildi. Yağmurluk verirdi önemli olsaydı. Birer metre naylon almışlar, sırtlarına bağlayıp, yağmurluk yapmışlar, korunuyorlardı yağmurdan. Vardığımız günü de inatla bitirdiler yağmurun altında. Saat dörtte saha görevlisi Ali ustanın düdüğü duyuldu. Çapasını saklayan fırlamıştı, tepeden aşağıya. Süzülüp giden gözden kayboluyordu, aşağılarda.

İş dönüşü en önde çocuklar koşuyorlardı barakaya. Patikanın kenarındaki çalılar ıslak olduğundan, geçeni su içerisinde bırakıyordu. Herkes beline kadar ıslanmıştı, barakaya varıncaya kadar.

İhtiyar koğuşçu işinin ehliydi. Sobayı kıpkırmızı yapmış bir ana sıcaklığıyla bekliyordu diğerlerini. Barakaya gelince herkes kendi derdine düşmüştü, bir an önce ayağının çamurunu silip, yıkayıp, çulunun üzerine çekilmek istiyordu. Tahta ranzasında çuluna yerleşen küçük milangaz tüpünü önüne alıp, üzerine çay suyunu koyuyordu. Bir yandan da yanındaki patates çuvalına uzatıyordu elini. Çay suyu kaynayıncaya kadar, patatesleri soyup hazırlamalıydı. Akşam herkeste aynı şey. Herkesin, patates çuvalı, herbirinin eli bu çuvallarda. Köylerinde yetişirmiş. Gemici fenerlerini arada yakmışlar. Bu zor çalışma şartlarında aldıkları gıda, sabah tarhana çorbası, öğlen sana yağı ekmek, akşamları patates aşı ve bulgur. Bulgur torbaları da başuçlarında asılı duruyor. Çaylar dem almaya başladı. Yatağının yanında oturduğumuz arkadaş, bir bardak çay ikram etti. Biraz ilerideki arkadaştan, daha ilerisindekinden. Yemekleri pişirmeğe başladılar. Yavaş, yavaş ısınmağa başladık birbirimize. Daha samimi bir hava esiyor barakada artık. Karşılıklı sohbetimiz derinleştikçe daha açık sözlü konuşmalar başlıyor aramızda. Genç bir arkadaş atılıyor, ağabey sizin geyeniz ne. Eğer başka bir sendika ise onları da denedik. Birbirinden berbat. Haklıydı. Birbirleriyle külah kavgası işçi kapması oynıyan bazen iki, bazen üç sarı sendika vardı. Bizler, buraya onların yaşama koşullarını, sorunlarını öğrenmeğe geldiğimizi söyledik. Gerçekte sendikaların, işçilerin büyük mücadeleleri sonucu kurulduğunu anlattık. Tarım ve orman işçilerinin mutlaka devrimci sendikalar önderliğinde ekonomik ve demokratik hakları için mücadele vermeleri gerektiğini anlattık. Onlar ise, Amerikan arabalı adamı sendikacı olarak tanıyorlardı. Kaldı ki, onu da sadece işçi çavuşları tanıyordu. Karşılıklı olarak meseleleri konuştukça rahatlamışlardı. Ama başkalarından birşeyler bekledikleri belliydi. Kendilerini güvenmesini henüz öğrenmemişlerdi. Kendi güçlerine güvenmelerinin gerektiğini anlatmaya çalıştık. Şaşırmışlardı. Şimdiye kadar herkes vaatlerde bulunup gitmiş, ama kimse onlara kendilerine güvenmeleri gerektiğini, şu dağlardaki yeşilliği yaratanların onlar olduğunu onlar olmazsa, ormandan tek bir ağacın bile kesilemiyeceğini onlar olmazsa hiçbir şeyin olamıyacağını söylememişti. Sohbetimizin sonunda vedalaşıp ayrıldık, geride, yeşili yaratanlar mücadele dolu yürekleriyle kaldılar.

TOPRAK-İŞ SENDİKASI GENEL BAŞKANI ŞAMİL İLTER'LE YAPILAN GÖRÜŞME

BİZ ORMAN İŞÇİLERİNİ ÖRGÜTLEME ÇALIŞMALARIMIZDA, ORMAN İŞLETMELERİNDE ÇALIŞAN DEVRİMCİ, YURTSEVER MÜHENDİS VE DİĞER TEKNİK ELEMANLARIN DESTEĞİNE İHTİYACIMIZ OLDUĞU DÜŞÜNCESİNDEYİZ.

Dergimiz ilk sayısından başlıyarak, her sayı bu başlık altında, çeşitli ormancılık örgütlerinin ve sendikaların görüşlerini yayınlıyacaktır. Özellikle orman işçi ve köylülerinin örgütlenmesi ve sorunları konusunda çeşitli örgüt ve kişilerin görüşlerini yayınlıyacağımız bu sayfada, diğer ormancılık çalışanlarının sorunlarına da yer vermek amacındayız. Dergimizin başlangıçta belirtmiş olduğumuz ilkeleri doğrultusunda, her kişi ya da örgüt, bu sayfada görüşlerini sergiliyebilir. Bu sayımızda merkezi Söke'de bulunan TOPRAK-İŞ SENDİKASI Genel Başkanı Şamil İlter'in, sorularımıza verdiği cevapları bulacaksınız.

SORU : **Sendikanızın çalışmaları hakıknda bilgi verir misiniz ?**

CEVAP : İki yılı aşan bir zamandan beri, tarım ve orman işçilerinin devrimci sendikal örgütlenmesini sağlamak amacıyla çalışmaktayız. Bu süre içinde, toprak ağalarının topraklarında çalışan tarım işçilerinin sendikal örgütlenmesine öncelik verdik. Çünkü tarım işçilerinin esas kitlesini bunlar oluşturmaktadır. Toprak mücadelesinin cereyan ettiği ve edeceği topraklar üzerinde çalışan bu işçiler, toprak mücadelesinin de öncüleridir. Tarım işçilerinin sendikal örgütlenme mücadelesinin başarılması, onlara genel olarak örgütlenme ve mücadele deneyi kazandıracaktır. Tarım işçilerine bu deneylerin kazandırılması onları toprak mücadelesinin de öncüleri olarak hazırlayacak ve bu yolda ilerletecektir. Mücadelenin kalıcılığı bakımından örgütlenmede bu alandaki yerli işçileri esas almaktayız.

Bu işçilerin yoğun olarak bulundukları ovalarda sendikanın atılmış olan temellerini, mahalli öncü kadrolar yaratarak pekiştirmek, büyük bir önem taşımaktadır. Örgütlenme hedeflerini dağıtıp genişletmeden, örgütlenme temellerinin atıldığı bu yerlerde tarım işçilerinin «dayıbaşı ve elçilerden» bağımsız olarak iş bulup çalışmalarını örgütlemek mücadelemizin önemli bir hedefidir. Çünkü tarım işçileri bu noktada geniş saflar halinde adım atmaya başladıkları gün, toprak ağalığına karşı verilen mücadele daha da güçlenerek ilerleyecektir.

Bu örgütlenme politikamıza bağlı olarak yürüttüğümüz çalışmalar, henüz geri bir noktadadır. Tarım işinin niteliği gereği işçilerin dağınık, işlerin mevsimlik olması bu durumun maddî temelidir. İşlerin mevsimlik ve işyerlerinin dağınık olması, ağaların ve dayıbaşların baskısı ve işsizlik korkusuyla birleşince örgütlenme konusunda önemli güçlüklere sebep ol-

maktadır. Fakat devrimci sabır ve fedakârlıkla çalışıldığı sürece, bu zorluklara rağmen başarıya ulaşılacağı da kesindir.

SORU : **Orman işçi ve köylülerinin genel durumu, sendikal mücadelesi, bu konuda önünüze çıkan engeller hakkındaki görüşleriniz nelerdir ?**

CEVAP : Orman işçi ve köylüleri, yurdumuzun en yoksul kesimlerinden birini oluşturmaktadır. Bunlar, doğrudan doğruya devletin baskı ve sömürüsü altındadırlar. Orman köylülerinin ormanlar üzerinde hiçbir mülkiyet hakkı yoktur. Orman ürünlerinin yetiştirilmesi, toplanması ve pazara ulaştırılması işleri, düşük ücretlerle, can güvenliğinden yoksun olarak orman işçi ve köylülerince yerine getirilir. Fakat bu ürünlerden yararlananlar, bunların ticaretini yürüten bir avuç vurguncu tüccardır. Bunlar, ellerini sıcaktan soğuğa vurmadan, Orman Bakanlığından sağladıkları olanaklarla vurgunlarına vurgun katmaktadırlar.

Sendikamız orman işçilerinin örgütlenmesine ayrı bir önem vermektedir. İşlerin daha uzun süreli ,işçilerin daha topluca bir arada bulunmaları yüzünden orman işçileri örgütlenmeye daha yatkın bir durumdadırlar. Ağa topraklarında çalışan mevsimlik tarım işçilerine göre, azda olsa örgütlenme deneylerine sahiptirler. Fakat, bugün orman işçilerinin örgütlenmesindeki en büyük engel bu alandaki sarı sendikalardır. Tarım-İş ORMAN-İş, ve Türk Ot-İş sendikaları bunların en azılı olanlarıdır. Bunların iç yüzü işçilerin gözünde açığa çıkarılmadan, orman işçilerinin devrimci sendikal örgütlenmesi başarıya ulaştırılamaz. Bunların yürüttükleri üç kâğıtçı çalışmalar, orman işçilerinde sendikal örgütlenmeye karşı güvensizlik yaratmıştır. Ege bölgesinde bir kısım orman işletmesinde yaptığımız araştırmalardan ortaya çıkan gerçek budur.

Öte yandan, Orman Bakanlığı geçen yılın son aylarında orman işçilerinin sigorta kapsamına alındığını açıklamıştır. Ama orman işçilerine verildiği söylenen sigorta hakkının uygulandığı da yoktur. İşçiler, doktor, ilâç ve hastane hizmetlerinden yararlanamamaktadır. Buna rağmen her ay işçilerden sigorta primleri kesilmektedir. Bu sahtekârlığın altında yatan gerçek, iflasın eşiğine gelen Sosyal Sigortalar Kurumunu 300 bin orman işçisinden kesilen primlerle ayakta tutmaktır.

SORU : **Ormancı teknik elemanlar ve orman işçilerinin arasındaki ilişkiler hakkındaki düşünceleriniz nelerdir ? Sizce teknik elemanlar, orman işçilerinin mücadelesine nasıl destek olabilir ?**

CEVAP : Orman işletmelerinde çalışan yurtsever, devrimci teknik elemanlar, görevli oldukları yerlerdeki işçilerle ast-üst ilişkilerinden öte arkadaşça ilişkiler kurmalı kendilerini işçilere sevdirmelidirler. Bu başarılırsa işçilerin devrimci fikirlere yaklaşmaları ve bu yönde örgütlenmeleri de kolaylaşacaktır.

Biz ,orman işçilerini örgütleme çalışmalarımızda orman işletmelerinde çalışan devrimci, yurtsever mühendis ve diğer teknik elemanların desteğine ihtiyacımız olduğu düşüncesindeyiz. Orman işletmelerindeki sarı sendikaların çevirdikleri dolaplar ve orman işçilerinin çalışma hayatları ile ilgili yasalar, tüzükler, yönetmelikler vb. hakkında somut bilgilere ihtiyacımız vardır. Bu ihtiyacımızın karşılanmasında orman işletmelerindeki yurtsever arkadaşlara önemli görevler düşmektedir.

SORU : **Bugün Türkiye'de uygulanmakta olan Ormancılık Politikası hakkındaki görüşleriniz nelerdir ? Ormancılık ve orman işçi ve köylülerinin sorunlarını tartışmak amacıyla toplanacak bir «Ormancılık Kurultayı» hakkındaki düşünceleriniz nelerdir ?**

CEVAP : Bugünkü ormancılık politikası, tek kelimeyle orman işçi ve köylülerine düşman bir politikadır. Ormanların işletme ve mülkiyet hakkı orman köylülerine devredilmeden bu alandaki emekçilerin baskı ve sömürüden kurtulmaları mümkün değildir. Bunun elde edilmesi de Türkiye halkının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin başarılmasıyla sağlanacaktır.

Toplanacak olan «Ormancılık Kurultayı» bize göre, esas olarak orman işçi ve köylülerinin örgütlenme sorunlarını tartışarak, bu konuda çözüm yolları göstermelidir. Kurultaya mümkün olduğu kadar çok sayıda orman işçi ve köylüsü çağrılmalıdır. Özellikle, ormanların işletme ve mülkiyet hakkının orman köylülerine devredilmesi görüşü Kurultayda enine boyuna tartışılmalıdır. Bu, orman köylülerine hedef gösterici bir istekdir. Bu nedenle kurultayda bu görüşün tartışılmasının yararlı olacağı inancındayız. Teknik meselelerin ağırlıkta olacağı bir Kurultayın bu alandaki emekçilere yararlı olacağı inancında değiliz.

Orman Memurları ve Emeklileri Derneği 2. Olağan Genel Kurulu Yapıldı

Orman Memurları ve Emeklileri Derneği'nin 2. olağan Genel Kurulu 19. Mart.1977 Cumartesi günü İzmir Maksim Gazinosunda yapıldı.

Çeşitli illerden gelen dernek üyeleri, genel kurula büyük ilgi gösterdiler.

Dernek Genel Başkanı Süleyman Alatlı yaptığı açış konuşmasında, 1630 sayılı Dernekler Kanunu çerçevesinde memurları örgütlemeye çalıştıklarını, memurların haklarını alabilmesi için, sendika hakkının alınabilmesi için mücadele edeceklerini belirtmiştir. Dernek Başkanı, konuşmasında, küçük memurların lehine gösterge tablosunun yeniden düzenlenmesini ve en az geçim indirimi kanununun bir an önce çıkarılmasını istemiştir.

Orman memurlarının fiili hizmet zammından yararlandırılmasını, sosyal güvenceye kavuşturulmasını ve kâtip-mutemetlere mali sorumluluk zammı verilmesini isteyen Süleyman Alatlı, konusmasında orman tahriplerine de değinerek **«Ormanlarımızın siyasal iktidarların partizanca davranışları yüzünden orman sayılan, sayılmayan kargaşası içerisinde yağmalandığını ve ormanlarımızın giderek yüksek dağların zirvelerinde kaldığını»** belirtmiştir.

Genel Kurul'da Tüm-Person-kon Genel Sekreteri Vecihi Birler ve Genel Başkanı Sakıp Hiçerimez de birer konuşma yapmışlardır. Sakıp Hiçerimez konuşmasında, Sendika hakkı için verilen mücadelede dayanışmanın önemine değinmiş, dış ülkelerdeki kuruluşlarla da ortak eylem verilmesini istemiştir. İşçi Sendikalarının, memurların sendika hakkı için verdikleri mücadelede kayıtsız kalmasını eleştiren konuşmacı, bütün kuruluşları memurların sendikal mücadelesini desteklemeye davet etmiştir.

Genel Kurul sonucu yapılan seçimlerde, eski yönetim kurulu yeniden görevlendirilmiştir. HALKIN ORMANI, yeni seçilen yönetim kurulu'na başarılar diler...

TOPRAK-İŞ 2. OLAĞAN GENEL KURULUNU YAPTI

30.Mart.1977 günü, merkezi Söke'de bulunan Toprak-İş Sendikasının II. Olağan Genel Kurulu, Söke Belediye Salonunda toplanmıştır. K. Maraş ve Ege'den katılan 50 delege, Sendikanın çalışmaları, tarım ve orman işçilerinin mücadelesi hakkında görüşler belirtmişlerdir. Kongreye sunulan çalışma raporu, oybirliği ile onanmış ve yapılan seçimler sonucu Şamil İlter yeniden genel başkanlığa getirilmiştir.

Genel kurula sunulan çalışma raporundan bazı bölümleri aşağıya aktarıyoruz.

«Bugün yurdumuz nüfus çoğunluğu topraksız ve az topraklı biz köylülerden ibarettir. Fakat bu çoğunluğun ne sigorta ne de grev ve toplu sözleşme hakkı yoktur. Ağaların tarlalarında gün doğandan gün batana kadar yok pahasına çalışıyoruz. Pamuğu toplıyan biz, çapayı yapan biz, tütünü kıran biz, ama yarı aç, yarı tok yaşıyan yine bizleriz. Neden ? Çünkü topraksız ve az topraklı durumundaki biz tarım ve orman işçileri haklarımızı elde etmek için örgütlü mücadelelere girmedik. Toprak ağalarının ve orman idarelerinin karşısında hep dağınık kaldık. Bu yüzden, en büyük derdimiz olan topraksızlık yetmiyormuş gibi, ağaların topraklarında, ormanlarda düşük ücretle, can güvenliğinden yoksun, türlü türlü hareketlere maruz kalarak çalıştık ve çalıştırılıyoruz.

İşte Toprak-İş Sendikamız, toprak ağalarının, orman idarelerinin karşısında dağınık ve sahipsiz durumda olan biz tarım ve orman işçilerinin örgütlü birliğimizi gerçekleştirmek için kuruldu. Sendika demek, işçilerin birliği demektir. Sendika demek, ağaların ve patronların karşısında işçilerin tek yumruk olması demektir. Toprak-İs Sendikamızda ağalara ,orman idarelerine karşı haklarımızı koruyacak ve kollayacak olan bizim birliğimizdir.

(...) Bütün işçi sınıfını olduğu gibi, sendikamızı da yakından ilgilendiren diğer bir konu, DİSK'in durumudur. Bir çok tarım işçici, sendikamızın niçin bağımsız olduğunu, niçin DİSK'e katılmadığımızı soruyorlar. Bu soruya cevap verebilmek için DİSK'in durumunu inceliyelim;

İşçi sınıfımızın en mücadeleci, en ileri kesimleri bugün DİSK'te toplanmıştır. DİSK üyesi işçiler yıllardır bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine canla başla katılmışlar, büyük 15-16 Haziran mücadelesinde olduğu gibi grevlerin, direnişlerin, işçi hareketlerinin başını çekmişlerdir. DİSK'in yönetimini ele geçirmiş olan sendika ağaları ise, başından beri bu mücadeleleri bastırmaya, işçi sınıfının mücadelesini ekonomik haklar için mücadele sınırları içinde tutmaya çalıştılar. Bu mücadelede bile işçi sınıfına dayanacak yerde patronlarla uzlaşmayı esas aldılar. Kendi mevkilerini korumak ve kazançlarını arttırmaktan başka birşey düşünmedikleri için mücadelenin zorlaştığı, fedakârlık istendiği zamanlarda işçileri patronlara satmaktan çekinmediler. Birçok grev ve direniş sırasında işçiler patronların yanısıra bu sendika ağalarına karşı da mücadele etmek zorunda kaldılar. Şanlı 15-16 Haziran mücadelesi sırasında işçiler, polis ve asker barikatlarından evvel bu sendika ağalarının barikatlarını çiğneyip geçtiler.

Bu gün de DİSK yönetiminde Kemal Türkler, Mehmet Ertürk ve Aydın Meriç gibi Rus uşağı sosyal-faşist sendi-

ka ağaları söz sahibidir. İzmir Tariş İşletmeleri ve Seydişehir Alimünyum tesislerindeki işçiler Türkeşçi komandoların saldırılarını ezmek için harekete geçmek istediklerinde işçileri engelliyerek adı geçen fabrikaları MİSK'e teslim edenler DİSK'in başındaki bu sendika ağalarıdır. Bunlar, DİSK'in tabanındaki işçilerin mücadelesini Rusya'nın emrine sokmak için canla başla çalışıyorlar. İşçiler arasında yeni Rus ajanları yetiştirmek için uğraşıyorlar. Bu yüzden devrimci fikirlerin işçiler arasında yayılmaması için faşist baskı ve tedbirler uyguluyorlar. Devrimci fikirleri savunan işçileri patronlarla anlaşarak işten attırıyor, açlık ve sefalete mahkûm ediyorlar. (..) Bunlar Rus uşaklığında o kadar ileri gittiler ki, İstanbul'da DİSK'in 10. kuruluş yıldönümünde düzenlenen bir toplantıda işçilere «Yaşasın Sovyetler Birliği» diye bağırmaya kalktılar. Böylelerinin yanında Toprak-İş Sendikasının yer alması mümkün olamaz.

Kaldı ki, eğer biz DİSK içinde devrimci ve yurtsever unsurlarla birlikte mücadele etmek için DİSK'e katılmak istersek bile buna imkân yoktur. DİSK'in yönetimindeki sendika ağalarının, bırakalım devrimci sendikacılara Rusya'ya hizmet etmeyen sendikacılara bile tahammülleri yoktur. Ağaç Sanayi işkolunda kurulu ASİS Sendikasının durumu buna örnektir. Bu sendika işçi sınıfının ekonomik ve demokratik haklarını savunan ve mücadele eden bir sendikadır. Fakat Rus uşağı siyasete uymayı reddediyor. İşte bu yüzden ASİS, DİSK'in çeşitli baskılarıyla karşı karşıyadır. DİSK ASİS'in yürüttüğü grevlere karşı çıkıyor, ASİS'in maddi güçlükler içinde olduğu bir sırada kendisine borçlu olduğunu ileri sürerek icraya veriyor. Bir DİSK yöneticisi, ASİS'ten şikâyet eden bir patrona, «Biz bu işkolunda yeni bir sendika kurana kadar çaresiz tahammül edeceksiniz.» diyebiliyor. Nitekim DİSK yöneticileri bu planlarını uygulamaya koymuşlar ve İzmir'de AĞAÇ - SEN adıyla yeni sendika kurdurmuşlardır. (..) Görüldüğü gibi DİSK yöneticileri artık işçilerin en basit sendikal mücadelesini bile yürütmekten çok uzaklaşmışlardır. Onların sosyal- emperyalist Rusya'nın çıkarlarına hizmet etmekten başka düşündükleri hiçbirşey yoktur. Bu uğurda işçileri gözlerini kırpmadan patronlara satıyorlar. Onların düştükleri bu durum herkese ders olmalıdır. Bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde doğru bir siyasete sahip olmadan en basit sendikal mücadeleleri bile yürütmek mümkün değildir.

Türkiye'nin ikinci büyük işçi konfederasyonu olan TÜRK-İŞ Halil Tunç gibi Amerikancı sendika ağalarının elindedir. Bu Amerikancı sendika ağaları yıllardır işçileri «Partilerüstü politika» yutturmacasıyla uyuttular. Onlar bu tutumlarıyla işçilere «Bir lokma, bir hırka yeter» zihniyetini aşılamaya çalıştılar. İşçileri siyaset dışında tutarak, baskının sömürünün, pahalılığın, işsizliğin, işkence ve terörün siyasi nedenlerini işçilerin öğrenmemesine çalıştılar. İşçilerin sınıf bilinci kazanmaması için ellerinden gelen herşeyi yaptılar ve yapmağa devam ediyorlar. Bunlar, büyük patronların sendikacı kılığına bürünmüş hizmetkârlarıdır. Bunlar sendika ağalıklarını sürdürebilmek için DİSK'in başındaki sendika ağalarıyla birlikte konfederasyonların tabanındaki işçileri birbirine düşman etmektedirler. (...)

Görüldüğü gibi işçi sınıfımızın en büyük bir kesiminin toplandığı iki büyük konfederasyonun yönetimi iki sü-

per devletin işbirlikçisi faşist ve sosyal-faşist sendika ağalarının elindedir. Devrimci sendikalara hayat hakkının tanınmadığı böylesi konfederasyonlarda TOPRAK-İŞ'in yer alması mümkün değildir. Biz, işçi sendikalarının tek bir konfederasyon çatısı altında toplanmasını istiyoruz. Fakat bunun gerçekleşebilmesi için herşeyden önce TÜRK-İŞ ve DİSK üyesi işçiler eylem birliği yaparak sendika ağalarının başlarından kovmalı, sendikalarının yönetimini kendi ellerine almalıdırlar. (..) İşçi sınıfımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde görevlerini yerine getirebilmesi, her iki konfederasyonun başındaki sendika ağalarını yıkarak devrimci bir konfederasyonda birleşilmesiyle olacaktır. (..)

Öte yandan tarım-iş yasası çıkarılmalı, tarım ve orman işçilerine sigorta, grev ve toplu sözleşme hakkı tanınmalıdır. Tarım işçileri sigortaya girdikleri günden itibaren sigorta hizmetlerinden yararlanmalıdır. Sigorta primleri toprak ağaları ve devlet tarafından ödenmelidir. Tarım işçilerinin bu ekonomik ve demokratik taleplerini bütün yurtsever sendikalar ve diğer demokrat kişi ve örgütler desteklemelidir.

(..) Tarım ve orman işkolunda kurulu bulunan bir sürü sendika vardır! Bunların enbelli başlıcaları Zonguldak'ta kurulu Türkiye Orman-İş sendikası, Türk-İş üyesi TARIM-İŞ sendikası, diğerleri de DİSK üyesi Devrimci Toprak-İş, ve DİSK'e katılma kararı alan TİS'dir.

Genel Merkezi Zonguldak'ta bulunan bağımsız Orman-İş Sendikası AP militanlarının elindedir. Orman Bakanlığının desteğine binbir sahtekârlıklarla dolu yetkilere dayanarak orman işkolunda göstermelik sözleşmeler imzalamaktadır. Orman Bakanlığı da bu göstermelik sözleşmeleri büyük bir tantanayla radyo ve gazetelerden reklâm etmektedir. Bu sarı sendika 1975'in son aylarında Orman Bakanlığı ile 90 bin orman işçisi adına bir toplu sözleşme imzaladı. Bu toplu sözleşmesindeki bir madde ile bu 90 bin orman işçisinin büyük bir kısmı sözleşme dışı bırakıldı ve bu işçilerin grev hakları ortadan kaldırıldı. Açıkça görülmektedir ki, amaç işçilere yeni haklar sağlamak değil, işçileri sarı sendikaların pençesinde tutmaktır. Orman Bakanlığı, 1976 yılında yine bu Orman-İş sendikası ile 300 bin orman işçisi adına yeni bir sözleşme imzaladığını ve bu işçileri sigorta kapsamına aldığını açıklamıştır. İmzalandığı iddia edilen toplu iş sözleşmesinden birçok orman işçisi haberdar değildir. Orman işçilerine verdiği söylenen sigorta hakkının uygulandığı da yoktur. İşçiler ne doktor, ne ilâç, ne de hastane hizmetlerinden yararlanamamaktadır. Ama her ay işçilerden sigorta primleri düzenli olarak kesilmektedir. Bu sahtekârılğın altında yatan gerçek, iflasın eşiğine gelen Sosyal Sigortalar Kurumunu 300 bin orman işçisinden kesilen primlerle ayakta tutmaya çalışmaktır. Orman işçilerine oynanan bu oyunlarda Orman Bakanlığının en büyük destekçisi işte bu Orman-İş sendikasıdır. Bu ve buna benzer sarı sendikaların tarım ve orman işçilerini analarından emdiklerini burunlarından getirmeleri yüzündendir ki, bu gün sendika denince birçok orman işçisinin aklına gelen şey, işçiye hizmet eden bir güvenlik kurumu değil, sadece aydan aya para kesen bir zulüm aracıdır. (...)

Öte yandan tarım iş yasasının gerçekleşmesi halinde bizzat toprak ağa-

ları tarafından yerden ot biter gibi sarı sendikaların kurulması ihtimali yüksektir. Ağalar bu sarı sendikalar ve bugünden kurdukları ve destekledikleri Ülkü Ocakları vasıtası ile tarım işçilerini faşist baskı altında tutmanın niyetleri içindedirler. Ağaların bu muhtemel girişimleri karşısında tarım ve orman işçilerinin dağınık, ayrı ayrı örgütlenmeler içinde bulunmaktan kurtulmaları, daha da acil bir hale gelmiştir.

Biz, tarım ve orman işçilerinin tek bir sendikal çatı altında toplanmalarının, iki süper devlete, toprak ağalığına, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele temelinde gerçekleşmesini istiyoruz. Bu devrimci ilkeler temelinde, bu uğurda mücadele etmeye kararlıyız.»

KAMU GÖREVLİLERİ İÇİN SENDİKAL HAK İSTENDİ

(Cumhuriyet Gazetesi, 24.4.1977)

Tüm Kamu Personel Haklarını koruma kuruluşları konfederasyonu 2. Olağan Genel Kurulu 23.4.1977 tarihinde yapılmış, söz alan delegeler «tüm çalışanlara toplu sözleşme ve grev hakkını içeren sendikal özgürlük tanınmasını istemişlerdir.»

TÜM-PERSON-KON Genel Başkanı Sakıp Hiçerimez, kamu görevlilerinin sosyal, ekonomik, güvencelere kavuşturulması zorunludur.» demiştir.

Siyasal örgütlülüğün profesyonel politikacılara, bazı sınıf ve zümrelere hak olarak tanınırken, kamu görevlilerine sendikal özgürlük gibi siyasal özgürlüğünde yasaklandığını anlatan Hiçerimez daha sonra «tüm siyasal kuruluş yöneticilerine bir kez daha sesleniyorum» diyerek şunları söylemiştir.

«Tüm kamu görevlilerine özgürlükçü demokrasinin kaçınılmaz bir gereği olan siyasi özgürlüklerini veriniz, işçilere olduğu gibi, tüm çalışanlara toplu sözleşme ve grev hakkını içeren sendikal özgürlüklerini tanıyınız.»

YENİCE ORMAN İŞLETMESİ 4 İŞÇİNİN İŞİNE SON VERDİ

Zonguldak Yenice Orman İşletmesinde çalışan 4 işçinin işine işletme yöneticileri tarafından son verilmiştir.

23 Nisan günleri izinlerini kullanan işçiler, daha sonra işe gelmedikleri gerekçesiyle görevlerine son verildiğini öğrenmişlerdir.

Genel Merkezi Beycuma'da bulunan Orman İşçileri Sendikasına mensup 4 işçi durumu sendikaya da bildirdiklerini, ancak sendika yöneticilerinin kendileriyle ilgilenmediklerini söylemişlerdir.

Vatan Gazetesi, 6.Mayıs.1977 «İşçi Haberleri»

MEMURLAR DERNEĞİ (MEM-DER) "MEMURLARIN SENDİKAL VE SİYASİ HAKLARI İÇİN MÜCADELE,, ADLI BİR KAMPANYA AÇTI

MEM-DER, bütün ülke çapında başlattığı bir kampanya ile, memurların en temel sorunları olan sendika kurma hakkı ve siyaset yasağının kaldırılması uğruna tüm memurları mücadeleye çağırmıştır. Kampanya, imza toplama, toplantı, forum gibi araçlarla sürdürülerek memurları ikinci sınıf yurttaş durumuna indirgeyen engellerin kaldırılmasına çalışılacaktır. MEM-DER'in yayın organı Memurların Sesi'nde bu konu ile ilgili olarak yayınlanan yazının bazı bölümlerini aktarıyoruz.

«Memurlar neden siyasi partilere giremiyor, bizzat parti kuramıyor, siyasi fikirlerini özgürce açıklayamıyorlar? Kâğıt üzerinde bile olsa, bütün yurttaşlara tanınan haklar neden memurlardan esirgeniyor?

Bu sorulara cevap olarak 'memurlar tarafsız olmalıdır' deniyor. 'Memurlar siyasi tercihlerine göre hareket ederlerse devletin hali kötü olur' gibi görüşler ileri sürülüyor.

Gerçekler bu gerekçeleri tamamen geçersiz kılmaktadır. Bugün devlet kuruluşlarındaki durumu tarafsızlıkla bağdaştırmak mümkün müdür? Büyük memurlar siyasi partilere angaje olmuş durumdadır. Siyasi partiler devlet kuruluşlarının kilit mevkilerine adamlarını yerleştirmek ve buraları kendilerine bağlamak için yarış halindedirler. (..)

Öte yandan, kuşku yok ki bütün memurlar siyasi tercihlere, siyasi fikirlere sahiptir şu veya bu partiye eğilimlidir. Memurlar arasında bütün siyasi akımlar canlı bir şekilde yaşamaktadır ve bundan daha doğal birşey olamaz.

Bu durumda 'memurun tarafsızlığı' ne anlama gelmektedir? Açıktır ki, «tarafsızlık» aslında koyu bir tarafgirliğin maskesidir. Bu «tarafsızlık» büyük memurların iktidarlardan yana taraf tutmalarından ve küçük memurları baskı altına almalarından başka birşeye yaramamaktadır. Daha memuriyete ilk adım atılırken siyasi fikirler değerlendirilmektedir. Ülkenin bağımsızlığından halkın özgürlüğünden yana fikirler taşıyorsan veya cebinde ilerici bir gazete varsa işe girmek hayaldir. Yok eğer iktidar yanlısı fikirlerin varsa veya cebinde bir siyasi kodamanın kartvizitini taşıyorsan önüne bütün yollar açılır. Kısacası, parababalarından, toprak ağalarından yana taraf tutmak serbest, halktan yana taraf tutmak yasaktır! «tarafsızlık» perdesinin altında yatan gerçek budur..

Biz memurların görevlerini yerine getirirken şu veya bu partinin tarafını tutmasından, işini şu veya bu partinin çıkarına göre düzenlemesinden yana değiliz. Biz **istisnasız** bütün memurların görevlerini «tarafsızlık» ilkesine göre yürütmesinden yanayız. (...)

(..) Anayasa gerçekten de bütün yurttaşlara seçme ve seçilme hakkı, siyasi fikirlerini özgürce açıklama hakkı tanınmaktadır. Memurlar ise dört yıl boyunca, bu anlamda yurttaş sayılmamaktadır. Her dört yıl içinde birgün ise memurların da yurttaş olduğu hatırlanmakta ve onlardan oy istenmektedir.

Bu uygulama eşitliği ve Anayasanın ruhuna aykırıdır. Bu uygulama memurları kapıkulu olarak gören çağdışı zihniyetin bir ürünüdür. Bu uygulama memurları aşağılayan, onları ikin-

ci sınıf yurttaş yerine koyan haksız bir uygulamadır.

Yüzbinlerce memurun önünde tek bir yol vardır: sendika ve siyaset yasaklarına karşı mücadeleye atılmak. Yıllardır bizi açlığa ve köleliğe mahkûm edenlerden durduğumuz yerde haklarımızı tanımalarını bekliyemeyiz. Ülkemizi Amerika'ya bağımlı hale getirenler, bugün de kapıları Rusya'ya açanlar, ülkemizin zenginliklerini emperyalistlere yağmalatanlar, halka baskı ve terörden başka birşey vermiyenler kendiliklerinden bize de bir şey vermeyecektir. (..)

MEM-DER'in ülke çapındaki bütün gücünü seferber ederek yürüteceği bu mücadeleye bütün memurları çağırıyoruz.

İmza kampanyalarına, toplantılara en geniş bir şekilde katılalım. Bağış yaparak, aidatlarımızı arttırarak kampanyayı maddi yönden güçlendirelim ve hep birlikte omuz omuza haykıralım :

SENDİKA HAKKIMIZI SÖKE SÖKE ALIRIZ !

MEMURLARA SİYASET YASAKLANAMAZ !

TMMOB
Orman Mühendisleri Odası Genel Kurulu'ndan Sonra Türkiye Ormancılar Derneği (T.O.D.)'de Saldırıya Uğradı !

Bilindiği gibi şubat ayı içerisinde Ankara'da yapılan Orman Mühendisleri Odası Genel Kurulu, faşistler tarafından engellenmek istenmiş, Orman Bakanlığının üst düzeydeki yöneticilerinin desteğinde sahte bir genel kurul yapılarak, oda yönetimi gaspedilmeye çalışılmıştı. MC'nin işbaşına geldiği günden bu yana, mesleki örgütlerde gelişen yurtsever ve devrimci mücadeleyi bastırmak amacıyla, MC yandaşları tarafından birçok tertip ve saldırı yapılmaktadır. İki yıldır Orman Mühendisleri Odası Genel Kurullarına yapılan saldırılar, içinde bulunduğumuz yılda diğer ormancılık örgütlerine de sıçramış, T.O.D. Genel Kurulu aynı saldırganlar tarafından engellenmiş, ardından da dernek binasına silâhlı saldırıda bulunulmuştur.

Teknik Ormancılar Derneği Genel Kurulu'nda aynı tip davranışlar içerisine giren saldırganlar, kitlelerden gittikçe tecrit olmaktadırlar. Bu tecritin getirdiği saldırganlık, onların yıkılışını engelliyemiyecektir.

Son bir umutla, ormancılık çalışanlarının birliğini bozmak, gelişen mücadeleyi kendi kontrollarına almak amacıyla, sahte örgütler kurmaya kalkışanlar, bu oyunlarnın da boşa çıkacağını bilmelidirler.

batı afrika ülkeleri devlet ve hükümet başkanları zirve konferansı

Batı Afrika Ülkeleri devlet ve hükümet başkanları zirve konferansı 4 ve 5 kasım 1976 tarihlerinde Togo'nun başkenti Lome'de yapılmıştır. Devlet ve hükümet başkanlarının hazır bulunduğu bu toplantıda ayrıca (ECOWAS-Economic Community of West African States) Batı Afrika Devletleri Ekonomik Örgütü'nün de 15 üye ülkesinden tam yetkili temsilcilerde bulunmaktaydı. Açılış bölümünde Togo Devlet Başkanı Gnassingbe Eyadema «Uluslararası bir başarı elde edene dek Afrika ülkeleri için birleşmek ve seslerini güçlü şekilde duyurmak zorunludur.» demiştir.

Devlet Başkanı ayrıca, ekonomik bağımsızlıklarının olmaması halinde, politik bağımsızlıklarının da bir hayal olacağını önemle vurgulamıştır.

Konferansta, bir konuşma yapan Liberya Devlet Başkanı William Tolbert Jr., «Bu bölge ülkeleri liderleri olarak bizlerin, özel ve kollektif sorumlulukları, her zaman ECOWAS antlaşmasında ilân ettiğimiz objektif gerçekleri izlemelidir. Ayrıca, bizler ülkelerimizde hakim olan geleneksel ihraç yollarını parçalayıp, halihazırda oldukça kısıtlı olan, Afrika ülkeleri arasındaki ticareti akılcı bir şekilde genişletmeliyiz. Özet olarak, ekonomik emperyalizmin son izlerini de bertaraf ederek, kendimiz için, kendi sesimizi duyurabilmemiz için, tek bir ekonomik örgüt oluşturmalıyız.» demiştir.

Ivory Coast (Fildişi Sahili) Devlet Başkanı, Felix Houphouet Boigny; «Gerçekte hepimizin her zaman bildiği, ancak uzun zamanda kazandığımız tecrübe; birlik ve dayanışma içinde kaldığımız sürece, başarılı olabileceğimizdir. Birlik bizim gücümüzdür. Birlik ve dayanışma olmadan, ancak sürekli olmayan ve bölük pörçük fırsatlar elde edebiliriz. Güvenlik açısından, bu birlik bizim silâhımız olacaktır. Zengin ülkelerin yenmesi güç egoizm kalelerine karış tek silâhımız yine birliğimiz olacaktır.» demiştir.

ECOWAS'a üye devletlerin ürünlerinin ihracı, üçüncü dünya ülkelerinden ticari eşyaların ithalinin ECOWAS tarafından yapılması, üye ülkelerin ECOWAS'ın bütçesine yardımları ve ECOWAS Kalkınma Fonu kurulması üzerine konferans sonucunda üye ülkeler arasında görüş birliği sağlanarak, ayrı ayrı protokollar imzalanmıştır.

Ayrıca konferansta, ileride aralarında doğabilecek görüş farklılıklarını çözebilmek için ortak bir mukavele imzalanması önerisi ile de ilgilenilmiştir.

(Peking Review, 47, 1976)

O.A.U. BAKANLAR KONSEYİ BİR AFRİKA EKONOMİK ÖRGÜTÜNÜN KURULMASINA KARAR VERDİ

Onbirinci O.A.U. Bakanlar Konseyi Toplantısı, Aralık 6-10 tarihleri arasında Zaire'nin başkenti Kinshasa'da yapıldı. Zaire Devlet Başkanı Mobutu'nun Afrika ülkelerinin birliğinin sağlanması konusunda yepyeni bir adım ve ekonomik hegemonyacılığa karşı önemli bir mücadele aracı olarak nitelendirdiği; Afrika Ekonomik Örgütü'nün 25 yılda oluşturulmasına karar alındı.

Toplantıda ayrıca ödemeler için bir Afrika birliği kurulması kararlaştırıldı.

Bu arada, Afrika'da bulunan bölgesel ve bölge dışı grupların kendi kendine güvenlerinin, amaçlarının ve cesaretlerinin teşvik edilerek sürdürülmesine karar verildi. Ayrıca, mümkün olduğunca çabuk bir banka kurularak etkili bir kalkınma programının temellerinin atılması kararlaştırıldı.

Bu uygulamalarla, pekçok Afrika ülkesi ve halkları, kendi birlik ve dayanışmaları ile verdikleri mücadeleyi, özellikle çok çeşitli alanlarda bölgesel birliği sağlamasıyla, emperyalizmin, sömürgeciliğin ve hegemonyacılığın sömürüsüne ve yağmacılığına karşı ne kadar etkili mücadele verebileceklerinin farkına varmışlardır. Ayrıca, kendi ulusal ekonomilerinin de kalkındırılması için birlikte davranmak zorunda olduklarını, ekonomik bağımsızlığın ancak kendi güçlerine güvenmek ile mümkün olabileceğini anlamışlardır.

Afrika Ekonomik Örgütü'nün kurulması görüşmeleri sırasında Afrika Ülkelerinin azimli çabalarıyla yeni bir uluslararası para fonunun kurulması da görüşüldü. İki süper devlet — Sovyetler Birliği ve Amerika Birleşik Devletleri —, uzun bir süre eski para fonuna el sürdürtmeyerek kendi sömürü, yağma ve hegemonyalarını sürdürmüşler ve Afrika ülkeleriyle diğer bölgelerdeki gelişmekte olan ülkelerin kalkınma yollarını tıkayarak ve sabote ederek onları kendi kontrolları altında tutmuşlardır. Özellikle kendisine Afrika ülkelerinin «Doğal Müttefiki» diyen Sovyetler Birliği, «Ekonomik Yardımlaşma» yaftası altında Afrika ülkelerinin ekonomilerine sızmış ve «Karşılıklı Ekonomik yardımlaşma» ve «Ekonomik Birleşme» yaftaları ile, Afrika ülkelerinin ekonomilerini kendi sosyal-emperyalist ve yeni-sömürgeci sisteminin hegemonyası altına almaya çalışmıştır. Afrika ülkeleri arasındaki bu yakınlaşmanın «politik alanda büyük eksikliklere» neden olduğu yaygarasını koparması da onun bu son derece ikiyüzlü tavrını ortaya koymaktadır.

Şimdi Afrika ülkelerinin, Afrika Ekonomik Örgütü'nün kurulması yolundaki azimli mücadeleleri Sovyet Ekonomik Hegemonyacılığına karşı büyük bir güç teşkil etmektedir.

(P. RevieW, Sayı : 51, s : 24)

altmış üçüncü dünya ülkesi, tahıl üretiminde "kendi gücüne güven,, ilkesi ışığında yeni başarılar elde ettiler.

Birçok ücüncü dünya ülkesi geçtiğimiz yıllarda, tahıl üretiminin hızlandırılması amacıyla enerjik çabalar harcamışlardır. Kalkınmanın hızlandırılması için tarımsal üretimin arttırılması ve öncelikle ulusal ekonomi içerisinde tarımın kalkındırılmasının «kendi kendini doyurabilme »operasyonlarını gerçekleştirebileceğini göstermişlerdir. Bunun için, çiftlik üretimi konusunda bir seri siyaset geliştirerek etkili uygulamalar yapmışlardır. Örneğin, toprağın işleme alanlarını genişletmişler, yeni sulama yapıları oluşturmuşlar, tohum çeşitlerini arttırmışlar, daha iyi çiftlik metodları uygulayarak parasal sorunların kendi ekonomileri içinde halledilmesi için küçük üreticilere yeni bir kredi sistemi uygulamışlardır. Bütün bunlar, çiftlik üretimindeki durumu değiştirmiş ve tahıl üretimi sürekli olarak artmaya başlamıştır.

Gelişmekte olan ülkelerde tahıl üretimi yapılan alan geçen yıl 1974'-de göre % 4, uzak doğu ülkelerinde ise % 8 artmıştır. 60 gelişmekte olan ülke,» tarım alanında kendi gücüne güven» konusunda esas teşkil etmektedirler. Çok az bazı ülkeler, Nepal, Ghana, Algeria, Panama gibi henüz buna katılmamışlardır.

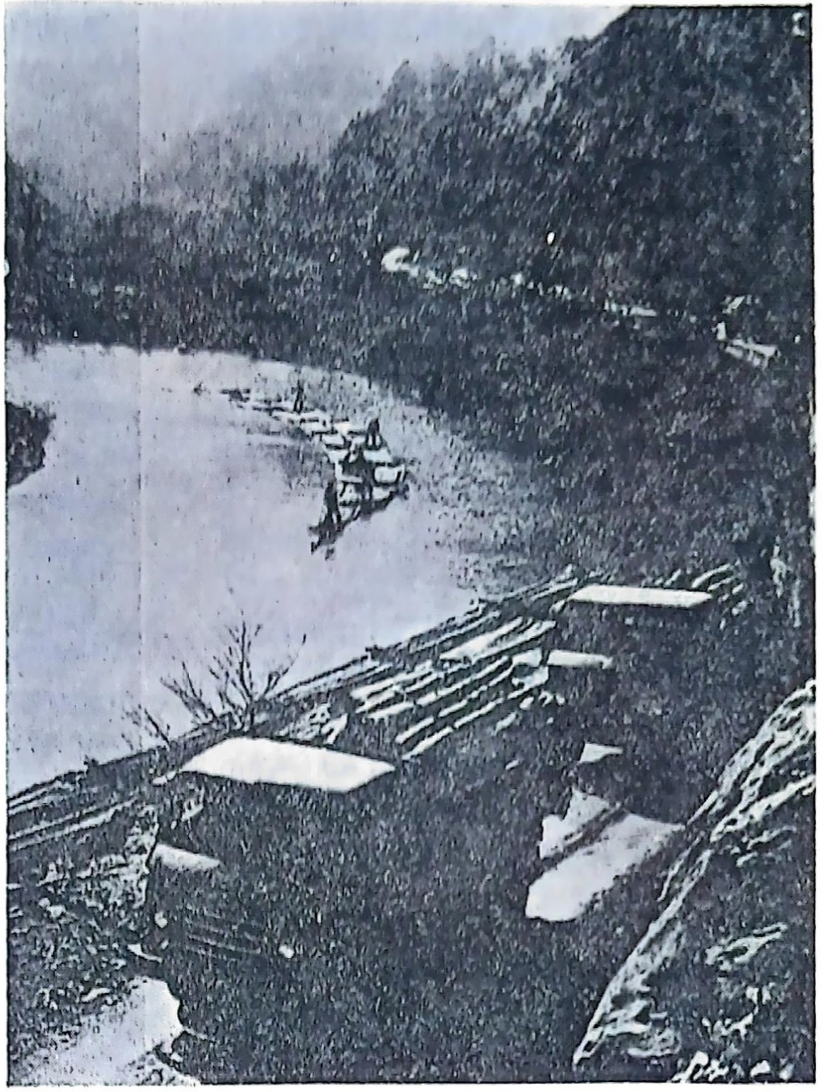
Pekçok üçüncü dünya ülkesi, bu yıl iyi bir hasat elde etmişlerdir. Morocco'da bu yıl elde edilen tahıl miktarı, 1968'den bu yana en yüksek düzeye ulaşmıştır. Dört temel besin maddesi için toplam verim 5.480.000 tondur, bu da geçen yılın verimini % 50 aşmaktadır. Cape Verde Cumhuriyeti bir yıllık çalışmayla kendi - kendine yetecek duruma gelmiştir. Kenya'nın ihracat için arta kalan ürünü vardır ve Guyana da pirinç, şeker ve diğer yumru köklü besin maddelerinin üretiminde kendi kendine yeter duruma gelmiştir.

Bütün bunlar, üçüncü dünya ülkelerinin kendi güçlerine güvenerek, kendi ulusal ekonomilerini geliştirmek için emperyalizme, sömürgeciliğe ve hegemonyacılığa karşı verdikleri yoğun mücadelede elde ettikleri başarıların sonuçlarıdır. Bu, emperyalistlere, süper devletlere karşı esen, dünyanın ezilen ulus ve halklarının muhteşem cesaretinin bir fırtınasıdır.

Halen büyük ve uzun mücadelelerden söz ettiren besin sorununa esaslı bir çözüm getirebilmek için zengin tahıl üretimi, gelişmekte olan ülkeler için bir başlangıçtır. Ancak yeni bir yol açılmıştır, bu alanda tecrübeler kazanılmış ve gelişmekte olan ülkelerin kendine güveni artmıştır. Bu ileride çiftlik üretiminin kalkınması için gerekli şartları olgunlaştıran bir durumdur.

(P. Review 51, 1976)

Çin Ormancıları Yeni Bir Ağaçlandırma ve Zararlılarla Mücadele Yöntemi Uyguluyor

SRİLANKA — Çin Basın Ajansının yaptığı açıklamaya göre, Mevsim dışı ağaçlandırma, çam tırtıllarının organik kontrolu ve çam ve ladinden elde edilen — tung oil yields —yağ ürününün geliştirilmesi, Çin'de son zamanlarda ortaya çıkan önemli gelişmelerdir.

Yeni teknik gelişmeler, Çin'in güneyindeki belli başlı orman bölgelerinden biri olan özerk bölge Kwangsi Chuang'daki Ormancılık Enstitüsü tarafından geliştirilmiş ve bu gelişmeler Kwangsi ve ülkenin diğer bölgelerinde benimsenmiştir.

Açıklama da mevsim dışı ağaçlandırmaların detayları hakkında fazla bilgi bulunmamakla birlikte, Kwangsi'nin yukarı kesimlerindeki uygulamaların % 90 oranında başarılı olduğu bildirilmektedir.

Orman zararlılarıyla mücadelede kimyasal ilaçlar yerine, daha düşük maliyetle, asalak mantarlar — Botrytis bassiana — çam tırtıllarının — Dendrolimus punctathus — çamlarda yaptıkları zararlara karşı, kullanılmaya başlanmıştır. Bu deneme için harcanan para, kimyevi maddeler için harcananın onda biridir. Ve tırtılların tahribini % 90 oranında önlemektedir. Kullanılan teknik birçok bölgede benimsenmiştir, ve bugün tahribin en ağır olduğu Kwangsi'daki bir bölgede, yılda % 80 oranında ağaç, zararlılardan temizlenmiş durumdadır.

Açıklamaya göre, çam ve ladinlerin hızlı gelişim yıllarında — tung oil — üretimini ve fidelerle bambu ağaçlandırmasının tesisini hızlandırma ve geliştirme konularında, yeni gelişmeler olmaktadır.

Kwangsi'deki 19 enstitü, devlet orman işletmelerinin geliştirilmesi ve korunması için yeni teknikler ve orman bilimleri üzerine 3500 ağaç bilimci (arborist) yetiştirmiştir.

World Wood, 1976, Sayı : 11, Sahife : 40 Cilt 17

BATI MALEZYA'DA KERESTE İHRACININ YASAKLANMASI PLANLANDI

BATI MALEZYA — Ülkenin en güvenilir gazetelerinden biri olan New Stairs Times'da yayınlandığına göre, hükümet 1 Eylülden itibaren 40.64 cm (16 inç) üzerindeki bütün kereste çeşitlerinin ihracını yasaklamıştır.

Gazeteye göre, Endüstri Bakanı Datuk Musa Hitarn 24 Temmuz'da bu yasağı açıklamıştır. İhraç yasağı 11 çeşit kerestenin hepsi için uygulanacaktır.

Bu yasaklama, denizaşırı ülkelerden alıcılarla, rekabete düşen yerli üreticilerin kereste ihtiyaçlarını daha rahat ve daha elverişli şartlarda karşılamak için planlanmıştır.

(World Wood, Ekim 1976, Cilt: 17, S : 3, Sayı : 11

PAKİSTAN ORMANCILIĞINDAN HABERLER

PAKİSTAN — Kısa bir süre önce verilen bir habere göre, Sind Hükümeti Eyalet Ormanlarının işletilmesini devralarak, Başbakan Zülfikâr Ali Butto'nun da onaylaması üzerine, daha önce uygulanmakta olan KONTRAT SİSTEMİ'ni yürürlükten kaldırmıştır.

İzinsiz ağaç kesimi ve doğal kaynakların tahribini önlemek amacıyla, Orman Bakanlığı, devletin kereste stoklarını orman dışı kurulan depolarda saklamayı planlamaktadır.

Belucistan'da, bölgesel doğal kaynakların işletilmesi programının uygulanacağı belirlenmiş bölgelerde, ekonomik ve insan gücü potansiyelinden daha iyi yararlanabilmek için hükümet tarafından 21 kalkınma merkezi kurulmuştur.

Eyalet hükümet başkanı, Yousuk Ali Mogsi, dağlık alanlarda, orman endüstrisini kalkındırmak amacıyla bir program yapıldığını açıklamıştır.

FİLİPİNLER'DE BİRÇOK KERESTE FABRİKASININ KAPATILMASI KARARLAŞTIRILDI

FİLİPİNLER : Filipinler Doğal Kaynaklar Bakanlığı, çeşitli bölgelerdeki 174 kereste fabrikasının kapatılmasına karar vermiştir. Günlük kapasiteleri 23.6 m^3 den az olan bu fabrikaların ekonomik olmadığı düşünülerek kapatılmasına karar verilmiştir. Yapılan işlem Filipinler Hükümetinin rasyonalizasyon programı içerisinde yer almaktadır. Ancak, aynı kapasiteye sahip, 86 kereste fabrikası istisna olarak bırakılacaktır.

SOVYETLER BİRLİĞİ ORMANCILIĞI

Nüfus : 253.261.000

Kişi başına yıllık odun tüketimi : 1.37 (görünürde)

Orman Varlığı (1973 yılında) :

81.900.000 m³ dikili ağaç serveti :

15.900.000 ha. ağaçlandırma alanı;

837.000 ha; (1974'de ağaçlandırılan)

837.000 ha. ağaçlandırılmış alan;

747.700.000 ha. işletilen orman alanı

1974 üretimi :

388.468.000 m³ endüstriyel yuvarlak odun

114.730.000 m³ kereste

3.571.000 m³ yongalevha

1.256.500 m³ liflevha

2.160.600 m³ kontraplak

1974 Uluslararası ticaret :

İhracat : (kâğıt ve odun hamuru hariç) 1.207.798.000 Ruble

İthalat : (kâğıt ve odun hamuru hariç) 58.411.000 Ruble

Odun kökenli ürün sanayii :

30.000 kereste fabrikası (1972 (20.000 fabrika üretimin % 75'ini gerçekleştiriyor.)

44 kontrplak fabrikası (1970)

76 liflevha fabrikası (1974 tahmini)

73 yongalevha fabrikası (1971)

Yılda 13.700.000 m³ hacminde kereste ve kaplama fabrikası artığı, yonga-levha ve odun hamuru imalinde kullanılmaktadır.

W. W. Cilt : 17, Sayı : 6-1976

SOVYETLER BİRLİĞİ'NE GİDEN JAPON KAMYONLARI

JAPONYA — Bildirildiğine göre S. S.C.B., Japonya'dan, 1900 adet kamyon isteğinde bulunmuştur. Bu istek iki Japon firması tarafından karşılanacaktır. Bu firmalar, dünya çapında tanınan KOMATSU ve NİSSON DİZEL MOTOR firmalarıdır. S.S.C.B.'nin siparişi yaklaşık olarak 55.6 milyon değerindedir. Kamyonlar, ormanlık araziden tomrukları alıp, Sibirya'ya götürmek ve daha sonra da Japonya'ya ihraç etmek için kullanılacaktır.

World Wood, Cilt : 17, Sayı : 9, S : 31, 1976

JAPONYA SOVYETLER BİRLİĞİ'NDEN YAPTIĞI YONGA İTHALİNİ KISITLADI

JAPONYA — (Japon Ekonomi Dergisi) Kâğıt ve kâğıt hamuru üreticileri için Sibirya yongalarının önemli ithalatçılarından birisi olan Japan Trading Co., Soviex Lumber Export Co.'dan yonga teslimini 450.000 m³e düşürmesini isteyerek, kâğıt ve kâğıt hamuru üretiminde bir azalma yapmıştır.

İki ülke arasında imzalanan 10 yıllık kontrata göre bu miktar % 60 daha azdır. Amerikalı ithalatçılar da aynı indirimin yapılması için talepte bulunmuşlardı.

World Wood, 1976, Sayı : 11, S : 5 Cilt : 17

NİJERYA'DAKİ METODİK AĞAÇLANDIRMA

NİJERYA — Nijerya - Romanya Ağaç Endüstrileri (ONDO) Ltd, (NIROWI) ve SOLEL BONEH OVERSEAS (Nijerya) Ltd., hemen hemen 16 milyon dolar değerinde bir orman kompleksinin ONDO'da kurulması için bir kontrat imzalamışlardır. Batı Afrika Teknik Dergisinin bildirdiğine göre, ağaçlandırma tamamlandığında buradan çeşitli orman ürünlerinin-kontraplak, kaplama levhaları, mobilya-yapı için yararlanılacaktır.

World Wood 1976, No : 11
Cilt : 17

BENGALDEŞ ORMANLARI İÇİN İSVEÇ YARDIMI

BANGLADEŞ — Geçtiğimiz yılın Mart ayı içerisinde imzalanan bir anlaşmaya göre Bangladeş, Ormancılık sektörünün kalkındırılması için 12.7 milyon dolarlık bir İsveç yardımı alacaktır.

Bu para, Kaptai'de, ormancılığı kalkındırma ve idare merkezi kurulması için, birçok ulaşım yolu, kereste yapımı ve ağaçlandırma projelerinde kullanılacaktır.

Yolların geliştirilmesi ve bambu çıkarılması projeleri, fabrika için daha fazla bambu elde etmek, amacıyla Karnaphuli Kâğıt fabrikaları tarafından uygulanacaktır.

W. W. 1976, Sayı : 11, Sf : 40,
Cilt : 17

BULGARİSTAN'IN; ORMAN ÜRÜNLERİ ENDÜSTRİSİ VE ORMAN VARLIĞI KONUSUNDAKİ GİRİŞİMLERİ

İSVEÇ (Skogsagoren dergisinden) — S.S.C.B. ile Polonya'nın para ve teknisyen yardımıyla, çeşitli orman ürünleri için Bulgaristan, Silistre'de büyük bir girişimde bulunacaktır. Bu proje, çeşitli fabrikaları kapsamaktadır. Bunlar, kereste fabrikası, mobilya fabrikası, liflevha ve yonga levha fabrikaları, selüloz ve kâğıt fabrikalarıdır.

Bu kuruluşlar yılda, 1 milyon m^3 yuvarlak odun kullanacaktır. Makinalar ve diğer teçhizat SSCB tarafından sağlanacaktır. Bütün ürünlerden oluşan yıllık ihracatın 700.000 m^3 olacağı umulmaktadır. Polonya, esas olarak, lif levha ve yonga levha fabrikalarının gerekli cihazlarını sağlıyacaktır.

Bilindiği gibi Bulgaristan, oldukça önemli bir orman kıtlığı çektiğinden 1967'de başlıca orman ürünlerinin ithali konusunda SSCB ile oldukça uzun vadeli bir antlaşma imzalamıştır. Bu antlaşmanın bir bölümü, 10.000 Bulgar orman işçisinin gerekli ürünlerin elde edilmesi için SSCB'de çalışmalarına ilişkindir.

World Wood, 1976, No : 11,
s : 35 Cilt : 17

Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Organizasyonu (FAO) Bölgesel Konferansında, Kendine Güven Esası

B. M.nin Uzak Doğu ve Asya Ülkeleri Gıda ve Tarım Organizasyonu (FAO) 13. Bölgesel Konferansı, 9 ve 13 Ağustos tarihleri arasında, Manila'da yapıldı.

Katılan ülkelerin ekonomilerinde tarımın büyük önemini ortaya koyan bir deklarasyon kabul edildi. Deklarasyonda; «Bizim zirai kalkınmamız büyük ölçüde kendi gücümüze dayanarak, kendimize güvenimizi ve cesaretimizi koruyarak başarılmalıdır.» denilmektedir.

Açılış konuşmasında, Filipinler Devlet Başkanı Marcos, Asya Ülkeleri halklarının tahıl üretimini geliştirmede sadaka verenlere güvenmeden, kendi doğal kaynaklarını geliştirmeleri gerektiğini anlattı.

Asya'nın nüfusu, dünya nüfusunun yarısını oluşturmaktadır, fakat bu kıta, uzun bir müstemlekelik devri geçirmesinin sonucu olarak tahıl üretiminde ciddi eksiklikleri olan bir yer haline gelmiştir.

Başkan Marcos, Asya ülkeleri hükümetlerinin sömürgeciliğin sürmekte olan kötü etkilerini bertaraf etmede büyük bir sorumluluk taşıdıklarını vurgulamış ve «Asya'nın bağımsızlığa olan büyük heyecanı vurgulanmada gecikilmiş ve Asya Milletleri henüz, gelişmenin meydan okumasını karşılayacak kapasitede olmalarına karşın kendilerine güveni tam anlamıyla kavrayamamışlardır.» demiştir.

Çin Halk Cumhuriyeti ilk kez bu Bölgesel Konferansa bir delegasyonla katılmıştır. Çin Halk Cumhuriyeti Delegasyon Başkanı, Li Yungkai, yaptığı konuşmada» Kırsal gelişme sorunu halâ çözümlenmemiştir. Bu gelişmekte olan ülkelerin ekonomilerini kalkındırma mücadelelerinde esas halkayı oluşturmaktadır. Uzun yıllar emperyalist ve sömürgeci zulüm ve baskı, 3. Dünya ülke halklarının süper devletler tarafından ziraat ve gıda alanında da ulusal ekonomilerinin gelişimi engellenerek yağma ve kontrol edildi. Buna rağmen, bizim görüşümüz odur ki, kırsal gelişme, gelişmekte olan ülkelerde, emperyalist, sömürgeci ve hegemonyacı baskı ve zulme karşı mücadele ile tamamlanmalı ve yeni bir uluslararası ekonomik topluluk oluşturulması için aktif olarak çalışılmalıdır.»

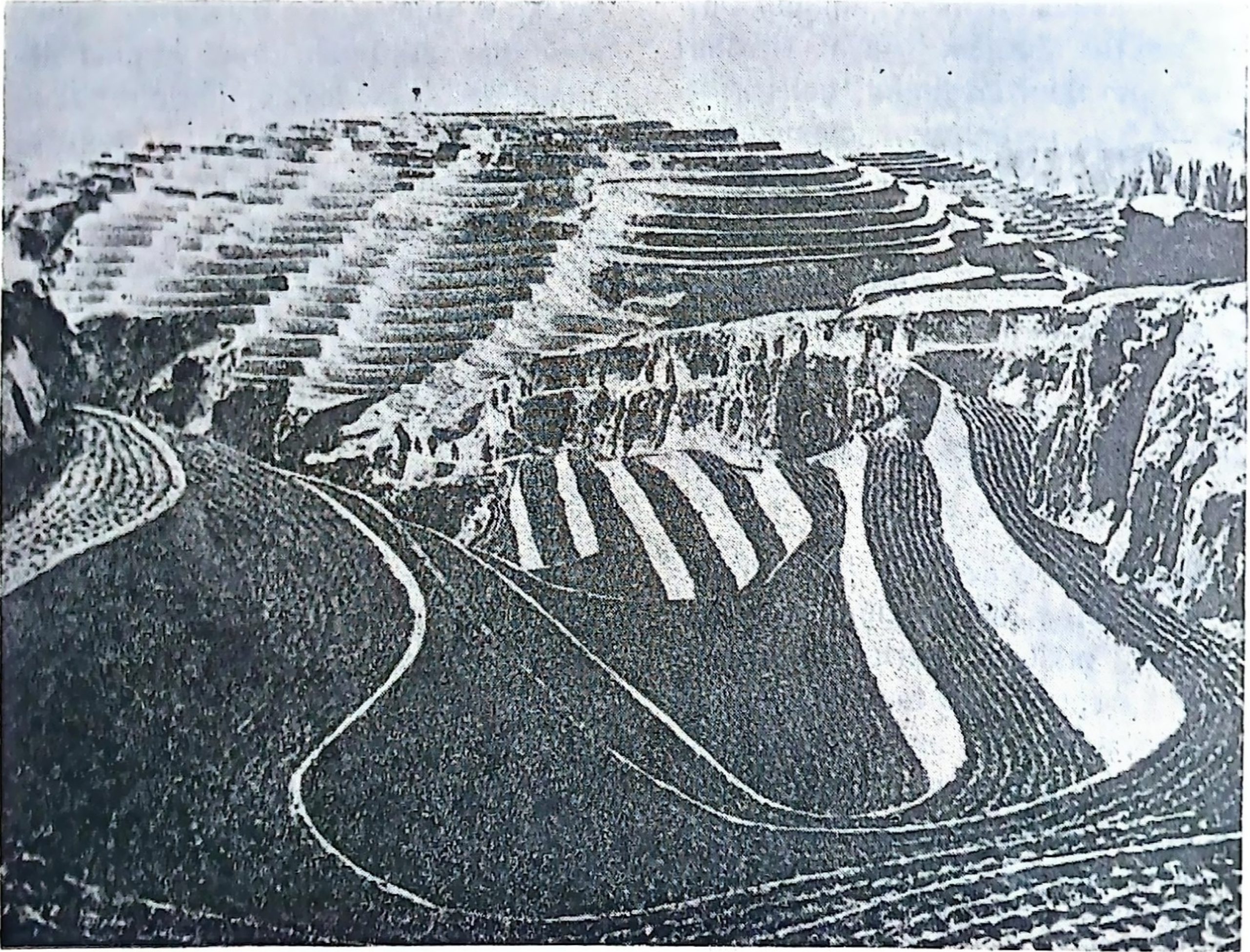
«İnanmaktayız ki, biz gelişmekte olan ülkeler yabancı kontrol ve baskıyı başımızdan attığımızda, ekonomik yaşamı kendi ellerimize aldığımızda, kitleleri seferber ederek kendi gücümüze güvendiğimizde, elbetteki gıda üretiminde ve ulusal ekonomimizde daha hızlı gelişebiliriz.» demiştir.

OKUYUCU KÖŞESİ

Bilindiği gibi ormancılık çalışanları, yurdun birçok yerinde dağınık olarak görev yapmaktadırlar. Bu dağınıklık, objektif olarak; örgütlenme düzeyine, politik bilinçlenmeye vb., olumsuz olarak etki yapmaktadır. Bu şartlarda, yayın organlarının önemi daha da artmaktadır. Ama yayın organları ancak kitlelere dayanarak, onların mücadelesine hizmet edebilir ve yukarıda sözünü ettiğimiz olumsuz şartları değiştirebilir. Görevlerimizi yerine getirebilmenin ön şartı, doğru bir siyasete sahip olmanın yanında, kitlelerle sağlam bağlar kurabilmektir.

Dergimizin bundan sonraki sayılarında, okuyucularımızdan gelen mektup, eleştiri ve önerileri, çevrelerinden duyurmak istedikleri olayları bu köşede yayınlıyacağız.

Ancak bu şekilde amaçladığımız görevleri yerine getirebileceğimize inanıyoruz.

Üçüncü Dünya Ülkeleri kendi güçlerine güvenerek kendi ekonomilerini geliştirmek için, emperyalizme, sömürgeciliğe ve hegemonyacılığa karşı önemli başarılar elde etmektedirler.